

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

BİRLEŞİK DEVRİMİN ZAFERİ

• Devrimci
Kavganın
Tarihsel
Sonuçları

• Öncüler
Ve
Milyonlar

• Rojava
Halkı
Yalnız
Değildir

• İzmir ve
Adana
Tutsaklarına
Sahip
Çıkıyor

• BEDAŞ
İşçileri
Eylemde

• Ayaklanma
Üzerine
Notlar-3

YAŞASIN ROJAVA DEVRİMİ

KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR

DEVİRİMCİ KAVGANIN TARİHSEL SONUÇLARI

İşçi sınıfının, eski toplumsal sisteme yönelik devrimci eleştirisi, köklü kopuşu hedefleyen radikal eylemleri, toplumu derinden sarsar, insanların gözünü açar ve geriye dönmek üzere harekete geçirir. Toplumda yeni bir hava esmeye başlar. Yeni bir heyecan ve sınırsız bir coşkunluk patlar. Süreç ne denli sert, şiddetli ve sancılı geçse de, bugünkü toplum, yeni topluma dönüştürülecektir. Tüm kavga bunun içindir.

İdeolojik mücadele, propaganda ve ajitasyon çalışması, devrimci eylemler proletarya ve halk yığınlarının zihniyetinde radikal bir dönüşüm yaratır. Kitleler olaylara ve dünyaya artık yeni bir gözle, devrimci bir bakış açısıyla bakmaya başlar. O güne kadar ki, tüm ilişkileri, tüm bakış açıları ve anlayışları, yeni bir görüş açısıyla, devrimci bir dünya görüşüyle, yeniden ele alır, irdeler, yorumlar ve sonuçlar çıkarır. Devrimci bakış açısı, devrimci bir sınıfın, proletaryanın bakış açısıdır. Devrimci görüşün ortaya çıkması, devrimci bir sınıfın ortaya çıkışının ve mücadelesinin bir ifadesidir. Dönüşüme uğrayan işçilerin, emekçilerin açık katılımı ve desteğiyle, hareket büyük bir hız kazanır.

Sömürücülere karşı devrimci biçimde harekete geçmenin, harekete geçen halk yığınları üzerinde ki etkisi, gelip geçici ve anlık değildir; izlerini hareketin sonraki gelişme aşamalarında sürdürür. Halk kitleleri, kendi çıkarları için savaşmak üzere ayağa kalkmışlardır. Ezilen sınıflar, her seferinde kendi çıkarları ve kendi istekleri için ayaklanacak kadar, sınıf mücadelesinin, olayların ve eylemlerin akışı içinde değişime uğramışlardır.

Bu topraklarda, devrimci mücadele on yıllardır sürüyor; bu uzun soluklu mücadele, gelip geçici heyecan ve bir anlık hevesle açıklanamaz. Bu, proleter sınıf temeline dayanan, devrimci mücadele biçimlerini kullanan ve derine giden bir devrimdir.

Sınıflar savaşımı, karşıtların birliği ve mücadelesi diyalektik ilkesine uygun bir seyir izliyor. Süreç son derece çatışmalı ve sert bir süreç olmuştur. Karşı taraf, tüm bu süreç boyunca saldırı ve savaş içinde davranmıştır. Fakat, işçi sınıfı ve halklar, her durum ve koşulda, devrimde olan ısrarlarını çeşitli yollarla göstermişlerdir. Ağır baskı ve saldırı altında kalmak, tepedekilerin beklediği gibi, kitleleri devrimden uzaklaştırma gibi bir sonuca yol açmamıştır. Devrimci olana yönelme, devrimci biçimde davranma, bir anlayış olarak halk yığınlarının içinde yerleşmiştir.

Devrimci anlayış, halk kitlelerinin içinde öyle kök salmıştır ki, faşist devletin tüm bastır-

malarına rağmen, emekçi yığınları devrimden uzaklaştırmayı başaramamıştır. Tersine, tekel-lerin özel baskı gücü, içsavaş aygıtının sürdürdüğü saldırılar, ezilen sınıfları, egemen sınıfa ve onun politik kurumlarına karşı devrimci eylemlere itmiştir. Burjuvazinin gerici şiddeti, karşıtını, devrimci şiddeti yaratmıştır.

Türkiye ve Kürdistan'da mücadele devrimci temelde doğdu, öyle gelişti ve bu süreçte devrimci bir öz yaratıldı. Bugün hareket bu devrimci öze dayanarak ilerliyor. Devrimci öze, devrimci ilkelere ve devrimci taktiklere dayanan proleter ve emekçi halk hareketi bir güçtür. Karşıtlar arasındaki savaşım, güçlerin mücadelesidir. İktidar olan ve iktidar gücüne dayanan tekellerdir, fakat, pratikte, kitleleri etkileyen ve onları yeni bir yaşam için kavgaya çeken emekçilerin devrimci gücüdür. İşte egemenlerin durumunu sarsan ve yönetemez duruma getiren, sistemi derin bir bunalıma sokan devrim öznesinin gücü ve savaşımıdır. Bu savaşım, birincisinin gücü sürekli zayıflarken, ikincisinin gücü ve etkisi ise devamlı gelişip, büyümektedir.

Devrimci nitelikte mücadelenin halk kitleleri üstündeki etkisi ve sonuçları tarihsel oldu. Yığınlar öyle bir siyasi devrimci bilinç düzeyine ulaştılar ki, toplumun efendileri ne yaparsa yapsın bir daha önceki dönemlere götürülemezler. Burjuvazinin karşısında bilinçli ve savaşan işçi sınıfı ve halklar var. Eylemlerle ve örgütlü çalışmalarla güçlenen hareket, daha üst noktalara doğru ilerliyor.

Politik alanda oluşan bir dizi değişiklik ve birbirini izleyen olaylar dizisi sonucu, yani sınıf mücadelesinin akışı içinde egemenlerle, ezilen ve sömürülenler arasındaki güç ilişkileri de değişime uğramıştır. Güç ilişkilerindeki değişiklik, bir devrime yol açacak kadar tamamen emekçilerin lehine değildir, fakat, devrimi güncelleştirecek bir momenti ifade eder. Güçler dengesinin bugünkü değişikliği bile, olayların ani ve sık sık patlak vermesini getirdi. Ve bu olayların büyük bir kuvvetle ilerleyişi, devrimi getirecektir.

Verilen savaşım, kapitalizmin sonuçlarına karşı tepkiciliğin, iyileştirmeciliğin ötesindedir. Mücadele devrime yöneliktir. Ezilen sınıflar, geçici rahatlatma sağlayacak toplumsal çözümler değil, asıl olarak radikal bir değişiklik istiyor. Sosyal ilişkilerde keskin bir devrim onların sorunlarını çözebilir ve isteklerini karşılayabilir. Keskin devrim, devrim üzerine parlak sözlere dayanmaz, o, eski düzeni altüst eden pratik bir harekettir.

Radikal, keskin ve derine giden bir devrim, yığıtçe girişimleri, sınırsız bir cesareti ve

özveriyi gerektirir. Böylesine yoğun-yüklü bir mücadele süreci ancak proletarya tarafından sonuna dek götürülebilir. Toplumsal konumu gereği, işçi sınıfı, toplumsal devrimi zafere kadar götürebilir. Proletarya ve proletaryanın devrimci sınıf konumundan hareket eden devrimci siyasetin bugüne dek ortaya koyduğu pratik hareket söylediklerimizi doğruluyor. Yıllarca sistematik olarak, sömürülenler ve emekçiler üzerinde uygulanan tekelci sermayenin faşist devlet terörü, kent ve kır yoksullarının başkaldırısını engelleyememiştir. Proletarya ve halk yığınlarının başkaldırıları çeşitli biçimlerde ortaya çıkmıştır.

Uluslararası proletaryanın yalnızca tarihsel deneyimleri değil, çok yakın zamanda, Latin Amerika, Afrika ve Avrupa'daki ayaklanmaların ve devrimlerin deneyimleri de göstermiştir ki, olaylar ne kadar sert, uzun ve devrimci biçimde geçerse geçsin, halk yığınlarının zafere ulaşması, mücadelenin, işçilerin devrimci partisinin önderliğinde gelişmesine bağlıdır; çünkü, birincisi, emekçi hareketini zafere ulaştıracak devrimci bir program ancak böyle bir parti tarafından ortaya konabilir; ikincisi, bu parti, işçi sınıfının devrimci sınıf konusundan hareket ediyor. Özcesi, Marksist-Leninist Parti, proletaryanın toplumsal kurtuluşunun güvencesidir.

Proletaryanın büyük tarihsel görevi, dünyayı değiştirmek, kapitalizmden komünizme geçmektir. Sömürüye dayalı üretim yerine, Komünist üretimi koymaktır. Burjuvazinin bastırıcı devlet organları yıkılmadan, askeri ve bürokratik devlet aygıtı ortadan kaldırılmadan emekçi sınıfın daha ileriki sosyo-ekonomik hedeflerinin yerine getirilemeyeceği açıktır. Yine açıktır ki, devrimci sınıf partisi biçiminde örgütlenmeden, işçi sınıfı tüm bu bütünlüklü süreci ve uzun süreli görevleri başarıya ulaştıramaz.

Proletarya ve halk yığınlarının, yani kent ve kır yoksullarının tekelin politik egemenliğine karşı verdiği devrimci mücadeleler, nasıl ki, toplumda büyük bir sarsıntı yaratıp, emekçilerin gözünü açıp, onları kavganın orta yerine çektiyse; gerçek işçi sınıfı partisinin, devrimci proleter partinin kurulması ve mücadelesi de, işçilerin sınıf savaşımında yeni bir dönemi başlatmıştır. Proletaryanın bilinçli, örgütlü ve devrimci Marksist bir programa dayanan savaşımı, parti önderliğinde başlamıştır. İşçiler, partisiyle birlikte, partinin önderliğinde büyük devrimci hedefleri yönünde, emin adımlarla ilerleyebilir.

C.DAĞLI

ÖNCÜLER VE MİLYONLAR

Ayaklanma devam ediyor. Bu kez emekçiler sonuç almadan ayaklanmayı bitirmeye niyetli değil. Sonuç alıcı tek eylemin, topyekûn ayaklanma çağrısı olduğu, faşizmi yere sermenin tek yolunun bu olduğunun kavranması, bütün o ıvır zıvır kazanımlardan çok daha önemli bir bilinç sıçramasıdır. Ayaklanma bilinci, milyonları bir araya getiren, onlara tıpkı bir parti, bir ordu gibi hareket etme kapasitesi kazandıran en önemli kalıdır.

Şimdi kitleler forumlarla, mahalle toplantılarıyla kendi iradesini örgütüyor. Bu bilinç onlara bizzat ayaklanma tarafından verildi. Forumlar arasında müthiş bir dayanışma var. Bir toplantıya yapılan karşı devrimci saldırı anında cevap buluyor. Herkes bir diğerinin sorununu sahipleniyor. Cenazeler kadar, düğünler de yeni isyanların bahanesi haline geliyor. Emekçilerin bütün farklılıklarını bir yana bırakarak aynı ayaklanma çizgisinde bir araya gelmiş olmaları, “demokratik devrim partisi” örgütlülüğünü ete kemiğe büründürüyor.

Genel bahane, yani devrimci kitlelerin şu veya bu kesimini değil, ama hepsini aynı derecede sarsan bir kıvılcımın çakması, ayaklanmanın başlangıç evresi için gereklidir. Bu yüzden ayaklanma, ne Tekel işçilerinin çadırlarından, ne Kürt halkının yaşadığı Roboski katliamından, ne de emekçi Alevilere yönelik tehdit ve aşağılamalardan doğabilirdi. Gezi Parkı'na yapılan pervasız saldırı, her biri ayaklanmanın eşiğine gelmiş bütün halk kesimlerini bir anda harekete geçiren ortak bir ruh hali yarattı.

Ancak bu eşik bir kez geçildikten sonra ayaklanmanın bütünleştiği kitleler şu ya da bu kesimin yaşadığı her sorun karşısında aynı refleksi göstermeye başladı. Bundan sonra, genel olduğu denli, politik açıdan belirsiz “Gezi Parkı” gibi kısırlığa yol açma ihtimali bulunan genel bahanelere ihtiyaç yok. Toprak tavını aldı, büyük bir yangınla yeteri derecede ısındı. Bundan böyle her kıvılcım, baskın yeniden ve yeniden alevlendirmeye yetecektir.

Haberleşme ve ulaşım tekniklerindeki ve alt yapısındaki müthiş gelişmeler bu ayaklanmayı birçok açıdan geçtiğimiz 20. yüzyıl ayaklanmalarından farklı ve özgün bir yere taşıyor. Kıvılcım olabilecek her ha-

ber, adeta ışık hızında tüm kentlere yayılıyor. Geçen 20. yüzyılda telefon ve telgraf eğer merkezi postanelerdeki devlet engelini aşabilirse- sayesinde yayılıyordu ayaklanmalar. Büyük kalabalıklar ancak haftalar süren insani çabalar sonucu toplanabiliyordu. Egemen sınıfların kendi büyük güçlerini ayaklanmanın esas merkezine yığma hızı, ayaklanmanın hazırlık hızından daha yüksekti. Oysa şimdi, iletişim ve ulaşım avantajı halk kitlelerindedir. Her cep telefonu aynı zamanda bir telsiz, bir kamera, bir çağrı merkezi işlevi görüyor.

Büyük kentlerin her an tıkanabilen trafiği de ayaklanmacıların işlerine yarıyor. Böylece on binler, yüz binler, bir anda ulaşım arterlerinde bir araya gelip saatlerce yürüyebiliyorlar. Polis barikatları, ancak en kritik kavşaklarda kurulabiliyor. Faşizmin yapabildiği tek şey, ayaklanmayı en kritik noktalardan uzak tutmak oluyor, ama ne bastırabiliyor ne de dağıtabiliyor. Bu avantajlı durum ayaklanan kitlelere, kritik noktalarda sıkışan faşizmin çevresinde bir kuşatmaya girişme imkânı tanıyor; sonuç alıcı saldırıya daha güçlü hazırlanabilmek için ihtiyacı olan zaman ve enerjiyi kazandırıyor.

Aleni Öncülük

İletişimdeki üstünlük ayaklanmacıları olağanüstü hızla eğitiyor. Her ileri örnek hemen genelleşiyor, her ders milyonların bilincine kaydediliyor. Her söz, onu söyleyene bağımlı olmadan dolaşıyor, çoğalıyor, kaydedilip kopyalanıyor.

İşte tam da bu durum, görece küçük bir parti bile olsa, proleter öncünün genel kitle üzerindeki etkisini muazzam ölçülere ulaştır-

abiliyor. Günümüz ayaklanmalarında öncünün, milyonları harekete geçirebilmek için büyük maddi güce sahip olmasına gerek yok. Fakat bu son nokta öncü açısından iki tür handikaba yol açıyor.

Birincisi; kendi varlığından bağımsız çoğalan, yayılan, kopyalanıp kayıt atılana alınan çağrılarla yarattığı etkiyi öncü, kendi öz denetimine almakta zorlanıyor; dikey bir ilişki yaratılmıyor; kapalı kapılar ardında alınan merkezi organ kararlarının, gizli yollardan mevzilere yayılması zor. Burada her şey kamuya açık olmak zorunda kalıyor.

İkinci handikap; öncü kendi gücünü ve etkisini sınyayabileceği yani kendi bayrakları arkasında sıralanmış büyük kalabalıkları görüp, politik gücünü maddi gücüyle pekiştirme olanaklarını da bulamıyor. Bu yüzden, “ilan edilmiş öncülükten”, “kabul edilmiş öncülüğe” geçişin o eski kriterini bir yana koymak, maddi gücün parti bayrağı ardına biriken kalabalıklarla değil, ama politik etkinin genel harekete etkisini göz önünde bulundurup bunu esas almak zorunludur.

En azından farklı çıkar ve yaşam biçimlerine sahip karmaşık kitlenin, bu farklılıkları karşılıklı olarak körleştirip -ya da proletaryanın yaptığı gibi bu farklılıkları yönetmeyi bilerek- politik özgürlüklerin kazanılması noktasında buluşturdıkları Demokratik Halk Devrimi boyunca proleter öncü bu handikaplarla boğuşmak zorunda kalacak. Fakat bu kez politik özgürlükler kazanıldığında, her sınıf kendi öz çıkarlarıyla yola devam etmek zorunda kaldığında, her sınıf en berrak politik programı ve karakteriyle kendini diğerlerinden ayırttığı anda, proletaryanın öncü sınıf partisi de kendi maddi gücüne kavuşacaktır. □

AYAKLANAN MİLYONLAR

DARKAFALILARIN BARİKATLARINI DA AŞARAK İLERLİYOR

Emperyalist tam ilhak politikalarının son on yılda iyice derinleşmesi, sermayenin merkezileşmesini hızlandırıp yoğunlaştırırken, orta ve küçük sermayenin konumunu da sarstı, geleceğe dair bütün umutlarını yıktı. Küçük mülk sahibi sınıf kendisini her bakımdan güvensiz ve hakarete uğramış bulurken, burjuva sınıfın bir bölümü de çıkarlarının tehdit altında olduğunu; kendisinin giderek iktidarın dışına itildiğini, nimetlerinden yoksun kaldığını hissediyor.

Bütün bu politikaların bizdeki uygulayıcısı AKP hükümeti ve bu hükümetin başı RTE oldu. Hiç beklemediği bir anda yıldızı parlatılıp en tepelere çıkartılan bu adam, kısa sürede, içinden çıkıp geldiği bütün orta sınıfa tepeden bakmaya başladı; sırf kibir kesildi. Her şeyi ben bilirim, her şeyi ben yaparım diyen tarzı, üst perdeden savurduğu tehditleri, zorbalıklarıyla, kendisine hesap cüzdanları, kasaları ve mideleriyle bağlı olan kesimler dışında bütün sınıfların nefretini kazandı. O, burjuva politikanın zirvelerinde yükseldikçe, arkada bıraktıkları giderek daha küçük görünmeye başlıyordu. Bu “küçük” adamlardan gelen her türlü ekonomik, demokratik istem derhal “topluma, toplumsal huzura ve düzene karşı bir saldırı” olarak damgalandı; ya marjinal ya terörist ya da kendisini devirmeyi amaçlayan bir komplo olarak mahkum edildi; kavuşturmalara, soruşturmalara uğrattıldı.

Sonunda toplum patladı. 45 günü aşan bir süreden beri bütün baskılara devlet terörüne ve polis şiddetine karşı ayaklanma sürüyor. Üstelik hükümetin ve hükümetin başının bugüne kadar kullandığı bütün argümanları elinden alarak. Ayaklanma, sermayenin bu gözde politikacısının, bu sırf kibirden ibaret adamın, emekçi kesimlerin, orta sınıfın gözünün içine baka baka her fırsatta üzerlerine boca ettiği “terörist”, “marjinal”, “bölücü”, “provokatör” vb. bütün korkutucu argümanlarını boşa çıkardı.

Ayaklanma, sadece bu söylemleri değil, bugüne dek geniş kesimler üzerinde

uygulanan bastırma araçlarını da boşa çıkardı. Devlet terörü, polis şiddeti bugüne kadar kullanılanı kat kat aştığı halde, bırakım bastırmayı, öfkeyi ve ayaklanmayı daha da büyüttü. Gaz bombaları, kimyasallar, tomalardan sıkılan sular, plastik mermiler, cop, gözaltı korkusu bir anda bitti. F tipi zindanlara kapatmalar, hapseden ve tutsaklık korkusu bitti. Ayaklanma her türlü korku duvarını yıktı, sermayenin bütün argümanlarını, maddi ve manevi bastırma araçlarını etkisiz hale getirdi.

Tekelci sermaye ve faşist devlet, ekonomik ve politik egemenliğini sürdürebilmek, hükümet ise hükmedebilmek için bundan böyle yeni araçlara, yeni yöntemlere, yeni argümanlara başvurmak durumunda. Zira gerçekleşen halk ayaklanması, onları değişik sınıf ve katmanlardan geniş yığınların ekonomik, demokratik, toplumsal taleplerini dikkate almak zorunda bıraktı. Ayaklanma, ayaklanmacıların taleplerini dikkate almayan hiçbir yöntemin işe yaramayacağını, en gerici, en faşist kesimler de dâhil bütün devlet güçlerine, sermaye güçlerine gösterdi.

Ayaklanmanın ayaklanmacılar cephesinde açığa çıkardıklarına gelince, bunların başında gelen küçük burjuva hareketin şaşkınlığına daha önceki yazılarımızda değinmiştik. Burada bir başka yönü üzerinde duracağız: Darkafalılık.

Türkiye’de küçük burjuva sol-sosyalist harekette yaygın olan darkafalılığın hem bir geçmişi hem de nedenleri var. 71 Devrimci atılımı, daha önceki sosyalist harekette egemen olan darkafalılığı kırmış, iktidar perspektifini her şeyin önüne alarak büyük bir etki yaratmış, devrim ateşini körüklemişti. Resmi sosyalizm anlayışını savunanlarda halen hâkim olsa da, o dönemin sert sınıf mücadelesini sürdüren devrimci kesimlerde etkisini kaybetmişti. 12 Eylül faşist cuntası, burada önemli bir kırılma yarattı. Pek çok siyasi örgüt faşizmin ağır baskısı altında mücadeleyi sürdürmedi, ya dağıldı ya da düzenle,

kapitalizmle uzlaşma yolunu seçti. Her iki durumda da gemi karaya oturdu. İşte, uzun yıllardan beri küçük burjuva harekete egemen olan dar kafalılığın temelinde bu bastırılmış, kesintiye uğramış devrimci mücadele var. Küçük burjuva sosyalist hareket açısından bunun sonucu, inisiyatif almada yeteneksizlik, konformizm, sınırlılık, mücadelenin gerektirdiği örgütlenme ve mücadele biçimleri karşısında korkaklık var. Bunların yanında daha da önemli olarak mücadelenin hedefleri konusunda ufuksuzluk, iktidar hedefini kaybetme, iddiasızlık ve kapitalist düzenin yırtık söküklerini tamir etmeye çalışma var.

80’li yılların sonunda devrimci mücadele yeni bir yükseliş dönemine girerken, bu sefer küçük burjuva harekette zaten ortaya çıkmış olan darkafalılığı besleyen iki önemli gelişme daha yaşandı. Birincisi, sosyalist sistemin dağılması oldu. Burada pek çok kişi ve çevre sosyalizme olan inancını kaybetti, umudunu yitirip sisteme döndü. Bunun yolunu da “toplumsal uzlaşma” tezleriyle, “demokratik sosyalizm” söylemleriyle döşediler. Bu darkafalılığı besleyen diğer gelişme ise 90’lı yılların başında sertleşen iç savaşta, sermayenin her yol ve yönteme başvurarak gerçekleştirdiği politik çevirme hareketi oldu. Türk tekeli sermayesi, burada emperyalist merkezlerin etkin desteğiyle, pek çok siyasi örgütte yaşanan ideolojik kırılmadan da yararlanarak, onları düzene dönmeye “ikna” etti. Bunu da iki temel yoldan gerçekleştirdi. İlki, özellikle belediyeler üzerinden, düzene dönmek isteyenlere ekonomik olanaklar açmak olurken, diğeri de devrimci mücadeleyi sürdürenlere yönelik sokak infazları, ağır işkenceler, gözaltında kayıplar, zindanlar, baskı, şiddet ve devlet terörü oldu.

Uzun bir geçmişe sahip olan bu dar-kafalılık sadece sosyalist hareketle sınırlı kalmayıp, sendikalara da sirayet etti. DİSK’in faşist cunta tarafından kapatılmasıyla tek başına kalan Türk-iş, zaten kuruluşundan itibaren burjuva sendikacılığın

Taksim Ayaklanması

savunucusu, uygulayıcısı olmuştur. 90'lı yılların başında yeniden açılan DİSK de sınıf ve kitle sendikacılığında hızla uzaklaşarak "çağdaş sendikacılık" söylemleriyle burjuva sendikal anlayışı savunmaya başladı. Bu nedenle de uzun yıllardan beri ücret sendikacılığının ötesine geçemediler. Üstelik emperyalizmin yeni evrede yaygın olarak uygulamaya koyduğu özelleştirmeler, taşeronlaştırmalar sonucu gerçekleşen yaygın işten atmalar karşısında yetersizlikleri ve ufuksuzlukları, onları, günü kurtarmanın ötesinde bir şey yapamaz duruma getirdi. Sonuç, işçi sınıfının ekonomik alanda da örgütsüzleştirilmesi oldu. Öyle ki, bütün sendikaların toplam üye sayıları, ücretli emekçilerin %10'luk bir kesimini dahi bulmuyor.

Sendikalar kendilerini tüzükler ve yasalarla sınırlayarak, mücadeleyi bir tas çorba, bir kalıp sabun mücadelesinden öteye taşıyamadıkları için giderek daha fazla güç-taban kaybetmeye devam ediyorlar. Oysa ücret ve çalışma koşulları için yapılan her eylem, her grev, sınıfın devrimci mücadeleyi öğrenmesi için bir vesile olarak, devrim ve sosyalizm davasının propaganda ve örgütlenme aracı olarak değerlendirilmeli; ekonomik mücadele, proletaryanın kurtuluş mücadelesine bağlanmalıdır. Sendikalarda egemen olan dar-kafalılık nedeniyle, işçi sınıfının geniş ve ortak bir eylem örgütlemesi mümkün ol-

muyor; sınıf dayanışması daha baştan engellenip boş bir slogan derecesine indirgeniyor, ilke olarak işçi sınıfının politik eylemine ve örgütlenmesine karşı çıkılıyor.

Bu nedendir ki uzun yıllardan beri sendikaların yaptıkları eylemler, gösteriler, grevler kazanılsa da kaybedilse de sonuç değişmiyor, mücadele, hareket bir adım öteye gitmiyor, gidemiyor.

Uzun zamandan beri küçük burjuva sosyalist harekete egemen olan bir darkafalılık, bugün yaşanan genel ayaklanmada, bu büyük tarihsel harekette bile varlığını sürdürdü, sürdürmeye devam ediyor. Bir iki örnekle somutlamak gerekirse hem Taksim Dayanışması'nın hem de yılların devrimci örgütlerinin taleplerine bakmak yeter. Ayaklanan kitleler "hükümet istifa" derken onlar sorumluların istifası diyor; en ileri talepleri gaz bombasının yasaklanması, kitlelerin taleplerinin bile gerisinde, zira sıradan insanlar ayaklanmadan, devrimde birkaç adım atmadan bahsederken, sözümona öncüler 'direniş'ten başka bir şey demiyor. Bir örnek daha: ayaklanmacılar, ayaklanmanın organları olarak mahalle meclislerini, forumları oluşturup buralarda halkların yaşamsal sorunlarını, devrimin sorunlarını tartışırken, kendilerine öncülük misyonu biçenler, bu ayaklanma organlarını darlaştırıp, salt yerel sorunlarla ilgilenen öz-yönetim organ-

larına indirgemeye çabalyorlar.

Geniş emekçi yığınlar, ücretli emekçiler açısından şunu söylemek gerekiyor: Kitleler gelişmek için mücadele deneyimleri yaşmalıdır. Onlar, bu deneyimlerdeki hatalarına, başarı ve başarısızlıklarına bakıp öğrenerek ilerlemeye devam edeceklerdir. Bugün yaşanmakta olan bu ayaklanma deneyimi, onlarca yılı birkaç güne sığdırdı. Bu mücadelede eksik olan ne varsa, burjuva sınıf ve faşist devlet onu da tamamlamak için elinden gelen çabayı esirgemiyor. Tekelci sermaye, egemenliğin tehlikeye girdiği her yerde olduğu gibi burada da sınır tanımaz bir vahşetle, gaddarlıkla saldırıyor. Sadece polis vahşeti değil; savcılar, hâkimleri, mahkemeleleriyle, yasaları ve hukuk sistemleriyle geniş yığınların bu düzene dair kalan bütün inançlarını, güvenlerini ve beklentilerini de hızla ortadan kaldırıyor: onları ısrarla devrim saflarına itiyor.

Diğer konulara gelince, dünyada yaşanan bugüne kadarki bütün devrim deneyimlerinde olduğu gibi, kitleler, ezilen emekçi sınıflardan milyonlar, bu "bilgili büyük adamlara", ılımlı darkafalılara al-dırmadan, hareketin önünde engel olan kim ve ne varsa aşarak, bütün kararsızlıklardan ve çapsizliklerden kurtularak kendi yolundan yürümeye devam edecektir.

Yaşam bizden yana.□

EMEĞE EZGİ YOĞURTÇU PARKI'NDA

Emeğe Ezgi, Kadıköy Yoğurtçu Parkı'nda toplanan forum katılımcılarıyla birlikteydi.

Gezi Parkı eylemleri sonrası bir çok semtte forumlar oluşturulmuştu. Oluşturulan ilk forumlardan birisi de Kadıköy'deki Yoğurtçu Parkı forumu oldu. Yoğurtçu Parkı forum katılımcılarının Cuma günleri yaptıkları etkinliklere bir çok sanatçı, aydın yazar da katılıyor.

Bu hafta 2 Ağustos Cuma günü yapılan etkinlikte Emeğe Ezgi Yoğurtçu Parkı forumu katılımcılarıyla birlikteydi. Emeğe Ezgi sevilen ezgileri ve kendi parçalarını Kadıköylülerle paylaştı. Hep birlikte şarkılar, marşlar söylendi halaylar çekildi.□

ROJAVA HALKI YALNIZ DEĞİLDİR

Halkların Demokratik Kongresi (HDK) İstanbul İl Meclisi, Kadıköy’de Hükümetin Suriye Kürdistan’ı Rojava politikalarını protesto etti.

28 Temmuz günü Kadıköy Altıyol’da toplanan kitle, İskele Meydanı’na yürüyüş düzenledi. HDK Milletvekilleri Sebahat Tuncel, Levent Tüzel ve siyasi parti temsilcilerinin katıldığı eylemde “AKP Suriye’den El(İ)-Kaide’ni Çek. Rojava Halkı Yalnız Değildir” pankartı açıldı ve “AKP Elini Rojava’dan Çek”, “Rojava Halkı Yalnız Değildir” sloganları atıldı.

İskele’ye gelindiğinde HDK İstanbul İl Yürütmesi üyesi Fatma İnce basın açıklamasını okudu. İnce, Rojava devriminin 1. yılını kutlayarak, AKP’nin Rojava’ya yönelik açık saldırgan tavır ile Türkiye’nin Kürt sorununun çözümü konusunda yaklaşımını ortaya koyduğunu ifade etti ve “Rojava’yı tehdit etmek Türkiye’deki Kürtleri tehdit etmektir. Rojava’ya savaş açmak Türkiye Kürtlerine savaş açmak demektir” dedi.

HDK Milletvekili Levent Tüzel, halkların gündeminde demokrasi ve barış olduğunu, anti-demokratik uygulamalara, baskılara karşı halkın barış istediğini söyledi.

Ardından HDK Milletvekili Sabahat Tuncel, Ortadoğu halklarının baskıcı, otoriter rejimleri reddederek, Ortadoğu halkları eşitlik ve özgürlük istediğini ifade etti. “Demokratik Suriye, Özerk Kürdistan” istediklerini belirten Tuncel, halkların eşitlik ve demokrasi için mücadele ettiğini kaydetti.

Tuncel, “AKP beğensin ya da beğenmesin Rojava’da devrim gerçekleşmiştir. Rojava Devrimini selamlıyorum” dedi.

Konuşmaların ardından eylem sloganlarla sona erdi. □

ROJAVA DEVRİMİ KAZANACAK

Halkların Demokratik Kongresi (HDK) İstanbul Meclisi, Rojava halkına yönelik katliamı Galatasaray Lisesi önünde protesto etti, polis yürüyüşe izin vermedi.

2 Ağustos günü Galatasaray Lisesi önünde akşama doğru toplanan Kürt halkı, “Rojava Katliamının Hesabı Sorulacak” pankartı açtı. Eylemde sık sık “Biji Serhildana Rojava”, “Türkiye Uyuma Rojava’ya Sahip Çık”, “Biji Berxwedana YPG”, “Biji Berxwedana Rojava” sloganları atıldı. Galatasaray Meydanı, çok sayıda çevik kuvvet, sivil polis ve TOMA’larla abluka altına alındı.

Taksim Meydanı’na doğru yürüyüşe geçen kitleyi polis barikatı durdurdu. Polis, İstanbul Valiliği’nin Taksim Meydanı’na yürüyüşleri yasakladığını belirtti. HDK üyeleri, oturma eylemi yaparak engellemeyi protesto etti.

BDP İl Eşbaşkanı Emrullah Bingöl, Rojava’da gerçekleşen devrimi hiçbir gücün engelleyemeyeceğini belirterek, “Rojava devrimi kazanacak, Ortadoğu devrimi olacak” dedi.

Basın açıklamasını HDK İl Yürütme Kurulu üyesi Ahmet Saymadi okudu. AKP’nin desteklediği, silah ve lojistik sağladığı El Kaide bağlantılı Nusra çetelerinin Tel Aran ve Tel Hasıl’da yaşayan Kürtlere saldırdığını, çoğu çocuk ve kadın 70 Kürt’ün katledildiğini, 360 sivilin ise kaçırıldığını hatırlattı. Camilerden “Kürtlerin malı ve namusu helaldir” anonsları yapıldığını belirten Saymadi, 40 bin Kürt’ün tehdit altında olduğunu söyledi.

Nusra adlı katiller sürüsünün Türkiye, Suudi Arabistan, Katar ve İsrail’den destek alarak katliamlar yaptığını ifade eden Saymadi, Arap Alevilerin, Hristiyanların, Laik Sünnilerin ve Arap komünistlerin katledildiğini kaydetti. El-Nusra’nın en önemli lojistiğini Türkiye’nin sağladığını vurgulayan Saymadi, Nusra militanlarının TSK kamplarından eğitildiğini dile getirdi.

HDK olarak, birinci yılını dolduran Rojava devrimini selamlayan Saymadi, katliamı kınadı. Kürtlerin, bir yıl önce özerklik ilan ederek kendi öz yönetimlerini kurduğunu hatırlatan Saymadi, Türk devleti yetkililerinin bu adımı “Türkiye için bir tehdit” olarak değerlendirdiklerini hatırlattı, “Ancak Türkiye Rojava’daki özgürlük mücadelesine karşı savaş uçaklarıyla, Kürt halkının semalarında dolaşıyor. Kabul edilemez olan budur. Rojava devrimi herhangi bir ülke için tehdit değil; aksine bütün Ortadoğu halklarının özgürleşmesi için bir olanak, bir şanstır. ... Rojava’yı tehdit etmek, Türkiye’deki Kürtleri tehdit etmektir. Rojava’ya savaş açmak Türkiye Kürtlerine, Türkiye halklarına savaş açmaktır” dedi.

Kitle açıklamanın ardından dağıldı. Taksim Meydanı’na doğru yürüyerek dağılan bir grubun önüne polis barikatı kurdu. Polis engelini protesto eden çok sayıda kişi bir süre sonra ara sokaklara girerek dağıldı. □

BAYRAM YAPMIYORUZ

Konak Meydanı Forumu'nun çağrısıyla İzmir halkı 6 Ağustos Çarşamba günü akşam saat 18.00'da Rojava'ya destek için Konak YKM önünde toplandı. Eylemde yürüyüş boyunca "Türkiyeli emekçiler olarak yanbaşımızdaki halkın katledilmesine kayıtsız-duyarsız kalmayalım. Konak forumun sesine kulak verelim. Rojava'da katliam sürüyor. Rojava halkı kadın, erkek, çocuk, yaşlı demeden katledilirken, madenlerde işçiler ölürken, gezi olayı ile ilgili arkadaşlarımız, insanlarımız tutuklanırken biz bu bayramı kabul etmiyor ve kutlamıyoruz. Bayram yapmıyoruz" denilerek ajitasyon konuşmaları yapıldı.

"Rojava'da Katliam, Zindanlarda Tutsaklar, Tabutlarda İşçiler Varken Bayram Bizim Değildir" yazılı pankartla yürüyen kitle sık sık "Rojava Halkı Yalnız Değildir", "İşçiye Bütçe Rojava'ya Özgürlük", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Madenciler Mezarda Katiller İktidarda", "Gezi Tutsakları Onurumuzdur", "Kürt Halkı Yalnız Değildir", "Gezi Tutsakları Serbest Bırakılsın", "Direniş Rojava İzmir Seninle", "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları attı.

İzmir Konak İş Bankası önüne gelen kitle basın açıklamasına geçti. Yapılan açıklamada "Egemenler içeride ve dışarıda ö-

lüm saçmaya devam ediyor. Emperyalizmin taşeronluğunu üstlenenler, Türkiye de halklara bu zulmü yaşatırken Suriye başta olmak üzere Ortadoğu'yu da kan gölüne çeviriyorlar. Suriye'de AKP iktidarının yetiştirip beslediği çeteler Rojava'da ölüm kusuyorlar. Kadın, çocuk, genç, yaşlı demeden insanlığın gözü önünde katliamlara imza atıyorlar. 5 Ağustos'tan itibaren Ro-

java'da 150'si çocuk olmak üzere 450'nin üzerinde insan katledilmiştir. Katliamlar gösteriyor ki, Kürt halkına Ortadoğu'da da yaşam hakkı tanınmak istenmiyor. Acılarımız ve kayıplarımız o kadar büyük ki! Sadece Türkiye'de Temmuz ayında en az 120 işçi, son 10 yılda ise 120 binden fazla işçi kardeşimiz sermayenin çarkları arasında iş cinayetlerine kurban gitti, yaşamını yitirdi. Bu sebeple katliamların yaşandığı, tutuklama terörünün bir cadı avına dönüştüğü zaman diliminde yaklaşan ramazan bayramını kutlamıyoruz. Bizler gerçek bayramları ezen ve ezilenin olmadığı, eşitlik ve kardeşliğin hüküm sürdüğü bir dünya da kutlayacağız. Bu yaşamı kuracağız. tarihin her yerinde son sözü direnenler söyler." denildi.

Eylem yapılan basın açıklaması ardından son buldu. □

ANTEP'TE ROJAVA'YA DESTEK

Antep'te "Düztepe Halk İnsiyatifi" adıyla yapılan çağrı ile 7 Ağustos günü Balıklı Parkı'nda bir eylem yapıldı. Rojava'da uygulanan katliama ve Suriye'de süren savaşa karşı düzenlenen eylemde katliamın canlandırıldığı bir skeç ve şiirlerin ardından basın açıklaması yapıldı.

Basın açıklamasını okuyan Serpil Özdemir "Yanbaşımızda Kürtlere ve Alevilere yönelik bir katliam gerçekleştiriliyor. Emperyalist-kapitalist güçlerin özellikle Ortadoğu ülkelerinde gerçekleşen ve gerçekleşebilecek halk hareketlerini bastırmak ve yok etmek için ortaya çıkardıkları katil sürüleri dinci-gerici faşist örgütler şimdi yanbaşımızda Rojava'da ve Suriye'de katliamlar yapıyor. 2 Ağustos günü El-Nusra tarafından Rojava'da Kürtlere yönelik yapılan saldırıda 70'e yakın ölü ve 350 sivilin kaçırıldığı biliniyor" dedi.

Özdemir dinci-gerici katil sürülerin Türkiye'de yaşayan Kürtlere ve Alevilere yöneleceğini belirtirken "Buna geçmişimizde defalarca şahit olduk. Malatya, Çorum, Sivas ve Gazi... Kürtlere ve Alevilere yönelik katliamcı ve inkarcı anlayış hâlâ devam etmekte. Antep'in Emekçi halkları! Daha önce Maraş katliamı öncesi 'Alevilerin malları ve kadınları helaldir' sözü ile katleden zihniyet şimdi Rojava'da Kürtler için aynı şeyleri söyleyerek katliama devam ediyor" dedi.

"İnsan yanımızı korumak ve insanlık onurumuza sahip çıkmak için Rojava'da katliama dur diyelim" diyerek sözlerini tamamlayan Özdemir'in ardından "Biji Bratiya Gelan", "Yaşasın Halkaların Kardeşliği", "Biji Berxwedana Rojava" sloganları ile açıklama sona erdi.

Antep Ayışığı Sanat Merkezi

ANTAKYA SOKAKLARINDAN ADANA KÜRKÇÜLER F TİPİ'NE...

Antakya Armutlu Ayaklanması, Gezi Parkı ile başlayıp ülkenin dört bir tarafına yayılan eylemlerin önemli bir parçası oldu.

Hatay emekçileri son yıllarda yaşadıklarına 'Artık Yeter' diyerek öfkelerini sokağa, eyleme çıkararak gösterdiler. Çünkü iki yıldan daha fazladır Hatay emekçileri, emperyalist savaşı tüm çıplaklığıyla gördü. Hatay, birçok 'El Nusra-ÖSO' adı verilen paralı çetelerin konuşlandığı bir üs haline getirildi. Son olarak Reyhanlı katliamıyla halk, yapılan bu provokasyonun halkları birbirine kırdırmaya hizmet ettiğini çok net bir şekilde gördü ve sonrasında yapılan eylemlerle de bunu gösterdi. Bu eylemler Reyhanlı'daki kardeşlerimizin yalnız olmadıklarını da göstermiş oldu. Eylem sırasında iki kadının konuşmasına tanık oldum. Bir kadın soruyordu; 'acaba burada, bu kalabalığın içinde de bomba patlatırlar mı?' Diğer kadın ise 'yetmedi mi bizi katlettikleri, bugün burada değilse de yarın belki evimizin önünde patlatacaklar' diye yanıt verdi.

Ve ardından Gezi Parkı eylemlerine devletin sert saldırmasıyla 31 Mayıs tarihinde Taksim'deki eylemler ülke geneline yayılan bir ayaklanmaya dönüştü. Kurumuş olan bozkır tutuştu. Antakya'da da bozkırın tutuşması kaçınılmazdı. 1 Haziran Cumartesi günü Armutlu'da devletin polislerinin mahalleden çatışmalarla kovulmasıyla, tüm inisiyatif halka geçti. Hatay'ın dört bir tarafından gelen işçi, emekçi, öğrenci ve kadınlar bu ayaklanmada tek vücut halinde devlete ve onun polislerine ağır darbeler indirdi.

Elli gün boyunca farklı eylem biçimiyle ayaklanma sürdü. Özellikle hafta sonları işçi ve emekçilerin yoğun katılımları vardı. Armutlu halkı yasaklanan alana Ulus Meydanı'na, Antakya'nın kalbine yürümek istedi. Bu yürüyüşte kararlı olduğunu günlerce sabaha kadar çatışarak gösterdi. Bu çatışmalarda halk ağır bedeller ödeyerek, büyük bir cüretle gelecekleri için, devrim için savaştı. En ağır bedeli yaşamıyla Abdullah yoldaş ödedi. Armutlu sokaklarında savaşırken O'nun slogan sesleri geliyordu kulaklarımız. Abdullah yoldaşımız ölümsüzleşmeden önce paylaştığı mesajla, Antakya halkının, gençliğin niteliğini, özlemlerini dile getiriyordu. Şöyle yazmıştı o mesajında; 'Üç gündür sadece 5 saat uyudum, sayısız biber gazı yedim, üç defa ölüm tehlikesi atlattım ve insanlar ne diyor biliyor musunuz? 'boş ver ül-

keyi sen mi kurtaracaksın?' evet kurtaramasak da bu yolda öleceğiz. O kadar yorgunum ki üç günde yedi tane enerji içeceği dokuz tane ağrı kesici ile ayaktayım. Sesim kısık vaziyette ama yine saat 6'da alanlardayım. Sadece devrim için.'

Hatay halkı ayaklanmada, semt ve beldelerde de aynı cüreti gösterdi. Samandağ halkı, gençliği her gün sokakları doldurdu. Karakollara yürüdü ve arabalarla Armutlu'daki ayaklanmaya katıldı. Harbiye, Gümüşgöze ve diğer beldelerden yürüyerek insanlar Armutlu'ya geldiler.

Ama özellikle Armutlu halkı evlerini açarak destek verdi. Evlerinden eşyalarını barikatlara taşıdı ve çatılardan tomaların üzerine attı. Özellikle de gözlerimin önünden bir ana hiç gitmiyor. Elinde süt, başında tencere onun da üstüne eşarbını bağlamış ve çatışmada yanımızda yer alıp yaralananlara yardımcı oluyordu.

'Abdullah Cömert'i, Ali İsmail Korkmaz'ı, Mehmet Ayvalıtaş'ı, Medeni Yıldırım'ı ve Ethem Sarısülük'ü vurdunuz! Bizi de vurun!' diyerek devletin toma, akrep ve polislerinin üzerine yürüyen cüretli Antakya halkı destanlar yazdı.

Ayaklanmanın tüm Türkiye'de olduğu gibi Armutlu'da da farklı bir evreye dönüşmesini fırsat bilen devlet hemen operasyonlara başladı.

22 Temmuz günü saat 05.00 sularında özel harekat tarafından akreplerle, uzun namlulu silahlarla evim basıldı. Evime girer girmez gözaltı muamelesi uygulamaya başladılar. Annemi sakinleştirmek için Arapça konuşmama bile karşı çıktılar. Evi öyle bir arıyorlardı ki, gerçekten de elde tutulur bir şey bulacaklarını sandılar. Sanatla ilgilenen birinin evinde ne olabilir ki... Telefonuma, bilgisayarın hardiskine, Lenin'in Ne Yapmalı ve Taylan Işığın Silahlı Halk Ayaklanması kitaplarına üç tane de Mücadele Birliği dergisine el koydular. Kitapların ve dergilerin toplatma kararı olmamasına rağmen... kaşla göz arasında da benim özel birkaç fotoğrafımı aldılar. O fotoğrafları iddianamele fotoğrafları nasıl bağdaştıracaklarının merakı içerisindeyim doğrusu..

Keyfi olarak defalarca üst aramamız yapıldı. Emniyete götürüldüğümüzde kelepçeler ters takıldığından ellerimizde yaralar oluşmuştu. Gözaltı süremiz dört gün oldu. Çünkü operasyon emri verenler daha bizim iddianameyi hazırlayamamışlardı. Eylemleri

bitirme telaşına düştüklerinden, ortada daha ne bir görüntü ne bir iddia varken gözaltına alındık. Ve işte dört günün sonunda komedi oyunlarına taş çıkaracak cinsten bir iddianame hazırlandı. Ortada hiçbir şey yokken adam öldürmeye teşebbüsü bile eklemişler... Gözaltı süresi boyunca ifade vermediğimiz, imza atmadığımız ve parmak izi vermediğimiz için defalarca darp edildik. Avukatımız gelmeden bir şey yapmayacağımız söylediğimizde hem bize, hem avukatlarımıza hakaretler ediyorlardı.

Karar açıklandıktan sonra bu kez bizi ailelerimize göstermeme telaşına girdiler. En çok sorunu benim çıkartacağımı düşündüklerinden olsa gerek, beni bir odaya aldılar. Kelepçeyi ters takıp tehdit etmeye başladılar. Hepimize tek tek aynı şeyi yapacakları amaçları dışarıda bizi bekleyen ailelerimizin yanından başımız eğik sesiz sedasız geçmemizi sağlamaktı. Sesimi duyan arkadaşlar yanıma gelmek istediler onlara da çevik kuvvet müdahale etti.

Biz bunları adliyenin içerisinde yaşarken dışarıda ailelerimize de bir saldırı yapıldığını öğrendik sonradan. Adliyenin önünden çıkartmak istemişler, aileler polis amirleri ile konuşarak çözmeye çalışırken, polisler de bir taraftan kalkanlarıyla bastırmış ve hakaret etmiş. Buna çok fazla tepki gösterdiklerinde polis çareyi görmelerine "izin" vermekle bulmuş. 13 kişi olmamıza rağmen araçlara bindirilmemiz 1 dakika bile sürmedi. Ama ailelerin ve bizlerin coşkusu polislere yine boşa kürek salladıklarını gösterdi. Şu ana kadar vücudumda darp izleri var. Bunlar raporlarda mevcut. Bunları yaparak bu ayaklanmayı bastıracaklarını, bizleri yıldıracaklarını sanıyorlar.

Cuma günü size ulaştırmak istediğim mektuba el konuldu. Suç unsuru taşıyormuş! Her taraftan saldırılarını sürdürüyorlar.. Ama her adımlarında Ali İsmail onlara yeniden yanıt veriyor: "Korkacaksın, Titreyeceksin, Yıkılacaksın Adi Hükümet."

Not: tutuklandığımız gün ÖSYM tercih sonuçlarını açıkladı. Ben de sınava girmiştim henüz gerçekte hangi bölümü kazandığımı bilmiyorum. Ama boşta kalmayım diye TMSH beni Kürkçüler F Tipi Zindanına Uluslararası Devrimler ve Ayaklanmalar Araştırması Bölümüne yerleştirdi ;)

Zafere Kadar Devrim...

Özgür Aslanyürek

ROJAVA DEVRİMİ İKİ ÜLKENİN BİRLİĞİ

Batı Kürdistan bir insanlık dramına sahne oluyor. Kürt halkı, tarihin tanık olduğu ender katliamların bir benzerini yaşıyor. Emperyalistlerin, Türkiye'nin ve gerici/faşist Arap devletlerinin desteğindeki dinci katil sürüleri Kürt halkından ve Alevilerden ele geçirdiklerini, kadın-erkek; çocuk-yaşlı demeden en vahşi yöntemlerle katlediyorlar.

Görüntüler dayanılacak gibi değil. Dinci katil sürüleri, esir aldıkları insanları, hiçbir ayırım gözetmeden, üzerlerine benzin türü yanıcı maddeler dökerek, canlı canlı yakıyorlar. Yakmadıklarını ise, kafalarını bir taşa yaslayarak bıçak, satır gibi ellerine geçirdikleri kesici aletlerle kesiyorlar. İnsan kılığına girmiş bu yaratıklar insanoğluna tanık olabileceği en büyük, en derin, en yakıcı acıyı yaşatmak için yöntemde sınır tanımıyorlar.

Hayır, bu düşmanın yüreğine korku salarak savaşma azmini kırmak gibi ortaçağdan miras kalan bir savaş yöntemi değil. Tarih kitapları, Ortaçağ Avrupasında, "Almanya'da Otuz Yıl Savaşları"nda, savaşan tarafların birbirini yıldırma ve savaşma azmini kırmak için, karşı taraftan ele geçirdiklerini hafif ateşte yakarak ya da yol boyu dikilen kazıklara oturarak öldürdüklerini yazar.

Dinci faşistlerin Suriye'de yaptıkları bu değil. Bu katil sürülerinin vahşetinin "düşmanı yıldırma" gibi bir amacı yok. Bunları tamamen canavarca hislerle, tanrı ve din adına kan akıtma amaçlı vahşettir. İnsanlıktan çıkmış, içgüdü ile hareket eden aç bir hayvanın insan kılığında yaptıklarıdır tanık olduklarımız.

Elbette bu vahşet ne anlatmakla ne de yazmakla biter. Yine de biz, içgüdüleri serbest bırakılmış bu katil sürülerini

Rojava'ya getiren, silahlandırıp ortalığa salan, destekleyen güçleri ve onların planlarını ortaya çıkarabilmek için öfkemizi kontrol altına alıp sormak durumundayız: Kim bu güçler?

Aslında yanıtı belli bir sorudur bu. Hiç kuşku yok, bu işin başında Türk devleti ve onun hükümeti var. Orada üzerine benzin dökülerek yakılan, başı kesilerek katledilen her çocuğun, kadının, gencin, yaşlının gövdesinden fışkıran kan devletin, hükümetin ve onun başının üzerini boydan boya kaplamış durumda.

Bu vahşetin sorumluları sıralamasında Türk devleti ve hükümetinin arkasında Barzani'nin silüetini görüyoruz. Bu adam, Türk devletiyle tam bir işbirliği ve görev bölüşümü içinde sınır kapılarını kapatarak Rojava halkını açlıkla, ilaç yoksunluğuyla, elektriksiz bırakmak suretiyle boğma işini üstlenmiştir. Salih Müslim, PYD Eşbakanı, Barzani'nin katliam karşısındaki sessizliği için "*Bir tepki gelmemesi kuşkulandırıyor. Birbirleriyle anlaşmışlar mı gibi bir kuşku uyandırıyor.*" diyordu. Barzani'yi üç Kürt büyüğünden biri sayanlar için bu "ihtiyatlı" açıklama anlaşılabilir ama bizim "aralarında anlaşmışlar"ndan kuşku-muz yok.

Birkaç ay önce silahlı adamlarını Rojava'ya sokma girişimleri PYD tarafından engellenmiş olan bu adam şimdi bir "kurtarıcı" olarak, Rojava'ya tankıyla, topuyla girmek için Kürt halkının kendisinden yardım isteyeceği anı kollamakta. Dinci katil sürülerinin vahşeti karşısında sesini çıkarmak bir yana kılını bile kımıldatmamış olan bu adamın şimdi, avının başında dönen bir akbaba gibi, tankları ve silahlı adamlarıyla sınırda hazır beklediğini görüyoruz. Rojava halkının, "kurta-

ricısını" çağıracağı anı bekliyor.

Dinci katil sürülerinin arkasındaki finansörler ve silah tedarikçileri olan Katar, Suudi Arabistan gibi gerici/faşist devletleri, emperyalist devletleri saymaya gerek yok. Bunlar artık alışılmış, bildik durumlardır. Ama bunlar bir yana, yukarıda sözünü ettiğimiz planın bir Türk devleti/hükümeti-Barzani imalatı olduğundan kimse kuşku duymamalı.

Çetelerin Karar Merkezi Türkiye

Türkiye'nin bu dinci faşist katil sürülerinin sürecin başından beri açıkça ve hoyratça, yani başka bir ülkenin iç işlerine karıştığı bilinmesi çekincesi yaşamadan, sınırsızca desteklediği, akıl verdiği, örgütleyerek Suriye topraklarına taşıdığı, yaralandıklarında tedavilerini kendi topraklarında yaptığı vb vb biliniyor. Bunları sıralamak "malumun ilanı" olur; buna gerek yok.

Ancak son vahşet dalgasının ayrı bir nedeni olmalıydı; bunu görebiliyoruz. Önce şunun altını çizmemiz gerekiyor: Türk devleti ve hükümetinin açık onayı, bilgisi ve desteği olmadan bu dinci katil sürüleri adım atmak bir yana, nefes bile alamazlar. Öyleyse, son vahşet, Türk devleti ve hükümetinin bilgisi ve onayı dâhilinde, hatta isteği üzerine işlenmiştir diyebiliriz. Dinci katil sürülerinin içgüdülerini serbest bırakan Türk devleti ve hükümetidir; bu birinci nokta.

Türk devleti ve hükümeti hem sonuç almak istiyor hem de acelesi var; zamanı gittikçe daralıyor. Zamanı daraltan birinci etken, Suriye Ordusunun artık emperyalist devletler tarafından da kabul edilen başarılarıdır. Emperyalist basın, Suriye Ordusunun dinci katil sürüler karşısında üstünlük sağladığını ve duruma hâkim olmaya başladığını daha sık yazar oldular.

MIN GÜVENCESİ EŞİK DEVRİMİDİR

Türk devleti ve hükümetinin güvendiği dağlara kar yağıyor.

İkinci ve belki de bu gelişmede belirleyici etken, Rojava halkının özgürlük hakkını elde etmeye çok yaklaşması oldu. Biliniyor, Rojava halkının özgürlük hakkını elde etme yolunda büyük ilerleme kaydetmesi üzerine Mayıs ayında Türkiye, değişik çete adları altındaki dinci katil sürülerini Rojava halkı üzerine sürmüştü. Ancak silah ters tepti ve Rojava halkı katil sürülerinin karşısında büyük zaferler elde ederek onları neredeyse tüm topraklarından sürmüştü. Arkasından Rojava halkı “Özerklik ilanı”na hazırlanmıştı açıkladı.

Haziran Ayaklanmasıyla sarsılan, devrim korkusunu tüm benliğinde hissedilen ve bu korkuyla “vücut kimyası” Suriye politikasının iflasının ilanı anlamına gelmekle kalmayacak fakat yanı başında, Kürdistan’ın özgürlüğü için güçlü bir kaldıraç rolünü üstlenecek bir yapı da ortaya çıkacaktı. Üstelik Türk devleti ve hükümeti, kendi dışındaki gelişmelere kendi eliyle müdahale gücünden yoksun olduğunu hükümet düzeyinden, Bülent Arınç’la açıklamıştı. Korku büyüktü.

Korkmuş ve köşeye sıkışmış biri kendini kurtarmak için karşı saldırıda sınır ve kural tanımaz. Türk devleti ve hükümeti, PYD Eşbaşkanı Salih Müslim’i “görüşme” için Türkiye’ye çağırırken aynı zamanda 70’ten fazla çete grubunu Antep’te toplayarak Kürt halkına ve Alevilere saldırı kararı aldırdı. Saldırıda kural ve sınır tanınmayacaktı; bu Türk devleti ve hükümetinin Rojava halkının özgürlük hakkına çok yaklaşmış olmasından ve bunun birleşik devrim üzerindeki etkisinden duymuş olduğu korkunun sınırsızlığı ile uyumluuydu.

Zafer İçin Birleşik Devrim

Rojava’da Kürt, Arap, Alevi, Hristiyan ve diğer tüm inanç grupları ile ulusal topluluklara karşı yürütülen imha politikasında Türkiye’nin başrolü ortada. Kürdistan’ın dört ülke tarafından ilhak edilmiş olması ve Kürt ulusunun bu dört parçada ezilen ulus durumunda bulunması, Kürt ulusunun özgürlük savaşını ayrı ayrı her parçanın ezilen halklarının kurtuluş mücadelesiyle kopmaz bağlarla birleştiriyor.

Bunun çarpıcı örneği son gelişmelerdir. Rojava halkının özgürlük hakkını elde etme noktasına gelmesinden en çok hangi ülkenin korkması, telaşlanması ve harekete geçmesi beklenirdi? O toprakları ilhak eden, elinde tutan ülkenin, yani Suriye’nin değil mi? Ama tam tersine Kürt halkının Rojava’da özgürlük yolunda attığı güçlü adım Rojava’yı ilhak eden Suriye’den çok Türkiye’yi korkuttu.

Bu tablo bize şu gerçeği gösteriyor: Kürt halkının özgürlük hakkı için verdiği savaşın zaferi Türkiye’de birleşik bir devrimi zorunlu kılıyor. Türk devleti ve bütün burjuva hükümetleri sadece K.Kürdistan halkının değil ama diğer parçalardaki Kürt halkının da özgürlük savaşının karşısındadır. Rojava’da Kürt halkının özgürlük hakkını engellemek için hükümet ve devletin vahşette sınır tanımayan politikası bunun son kanıtı oldu.

Bu durumda yapılması gereken bellidir: Kürt halkı ve onun politik güçleri, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını elde edebilmesi için Türk devleti ve hükümetleriyle uzlaşma yolunu değil, Türkiye’nin devrimci güçleriyle birlikte birleşik devrim yolunu seçmelidir. Çünkü bu devlet ve burjuva hükümetler oldukça Kürt halkının savaşlardan, katliamlar-

dan kurtulması mümkün değil.

Haziran Ayaklanması birleşik devrime dair bize iki önemli olguyu gösterdi. Bunlardan birincisi, birleşik devrimin mümkün olmaktan da öte artık pratik olarak başlamış bir süreç olduğunu; ikincisi, Türkiye emekçi sınıflarının Kürt halkıyla enternasyonal dayanışma ve birlikte mücadele için sanılandan çok daha fazla hazır olduklarıdır. En az burjuva sınıf kadar bir devrimden korkan sosyal reformist parti ve örgütlerin öne sürdüklerinin aksine Haziran Ayaklanması emekçi sınıfların şovenizmin etkisini kırmış olduklarını gösterdi. Medeni Yıldırım’ın katledilmesinden sonra Taksim-Lice arasında kurulan mücadele birliği köprüsü bu gerçeğin canlı ifadesi oldu.

Bundan sonra Türkiye emekçi sınıflarının şovenizm etkisi altında olduklarına dair söylenecek her söz halkların mücadele birliğini baltalamaya dönük bir yalan ve çarpıtma sayılmalıdır.

Türkiye ve Kürdistan üzerinde Haziran Ayaklanmasını gölgede bırakacak bir ayaklanmanın bulutları toplaşiyor. Türkiye emekçi sınıflarının şovenizmin etkisini kırmış olmaları iki ülke halkları arasında mücadele birliği için çok elverişli bir ortam hazırlamış. Devrimci güçler bu ortam ve koşulları bir devrim için değerlendirmeyi bilmek durumunda. Haziran Ayaklanmasının meyvelerini seçim sandığına ciro ederek halkları yasal zaferlere değil, bir devrime yönlendirerek devrimci zaferlere alıştırmalıyız.

Kürt-Türk halkları, Aleviler, diğer inançlardan topluluklar, farklı ulusal topluluklar özgürlük ve kesin kurtuluş için ciddi bir bedel ödüyorlar. Bu yüzden ancak devrimci bir zafer, ancak bir devrim yaraları sarabilir.□

ANTAKYA AYIŞIĞI EKİN SANAT MERKEZİ'NE ŞAFAK BASKINI

Taksim Gezi Ayaklanması'nın ardından tüm Türkiye'de ve son olarak Antakya'da yaşanan gözaltı ve tutuklamalardan sonra Antakya Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'ne polis, 30 Temmuz günü sabahın erken saatlerinde baskın yaptı.

Yapılan baskında Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nde bulunan bilgisayarın harddiski alındı ve kütüphanede bulunan dergiler ve kitaplar dağıtıldı.

Bu baskının öncesinde de Ayışığı Ekin Sanat Merkezi Şiir A-tölyesi'nde yer alan Fidan KUTLU'nun da evi özel hareket polisleri tarafından basılıp arandı ve gözaltına alındı. Fidan Kutlu, 30 Temmuz'da çeşitli baskınlarda gözaltına alınan Vahip Hasırcı, Süleyman İnal, Cemal Andaç Yılmaz, İsmail Uygun ile beraber 1 Ağustos günü savcılığa, ardından da mahkemeye çıkarılarak serbest bırakıldı. Fidan Kutlu'nun gözaltına alınma sebebi, Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nde "dernek saymanı" olması.

Konuyla ilgili açıklama yapan Taksim Ayışığı Sanat Merkezi ise "Ayışığı Sanat Merkezi yine basıldı. Demek ki doğru yoldayız" dedi.

Özgür Aslanyürek'e Özgürlük!

Gezi Tutsaklarına Özgürlük!

Baskılar Bizi Yıldırılmaz!

Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla !

Antakya Ayışığı Ekin Sanat Merkezi

AYIŞIĞI SİZE SESLENİYOR

Merhaba Dostlar...

Bizler 4. yılımızda yeni yerimize taşındık. Harabe denilebilecek bir yeri, yoğun emeğimiz ve uğraşlarımız sonucunda çok güzel bir yer haline getirdik. Şimdi de sıra yeni üretimlerimizde...

Bu üretimimizde siz yeni insanları da görmek hep birlikte umudu yaratmaya, umudun işçiliğini yapmaya, sanatı kavganın her alanında ortaya çıkarmaya davet ediyoruz...

Yıllardır yaşadıkları zulme, sömürüye, baskıya karşı bu topraklarda yaşayan insanların artık ayağa kalktığı bugünlerde, umudun işçiliğini yapan güzel dostumuz Ayışığı Sanat Merkezi emekçisi Özgür Aslanyürek, gözaltına alınıp tutuklananlardan biri oldu. Yapılan sanata, yaratılan güzelliğe dair tahammülü olmayan bu karanlık, faşist güruh, onlarca insanı akla sığmayan iddialarla zindanlara atarak sokaklarda vurarak yok etmeye çalışıyor.

Umudu öldüremezsiniz, yok edemezsiniz...

Özgür Aslanyürek ve diğer tüm tutsaklar onurumuzdur!

Gelin bu karanlığa karşı hep birlikte yeni insanı, yeni yaşamı üretelim... Ayışığı size sesleniyor!!!

UMUDUMUZ KAVGADA KAVGAMIZ SANATIMIZLA

Antakya Ayışığı Sanat Merkezi

DİSK: TAKSİM YASAKLANAMAZ!

DİSK Genel Başkanı Kani Beko ve Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu, Valiliğin 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasını yasaklaması ve polisin emekçilere saldırması üzerine çıkan olaylar nedeniyle İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'nın başlattığı soruşturma kapsamında ifade verdi.

İfade işlemlerinin ardından İstanbul Adliyesi önünde basın mensuplarına açıklama yapan Kani Beko 1977 yılındaki 1 Mayıs kutlamalarını hatırlatarak, "DİSK'in 1977 yılında düzenlediği 1 Mayıs kutlamaları karanlık güçlerin saldırıları ve provokasyonları sonucu kana bulandı. 37 emekçi yaşamını yitirdi. Daha sonra emekçiler şehitlerinin anılarını yaşatmak için Taksim'i, 1 Mayıs Meydanı olarak ilan ettiler" dedi.

Taksim'in yıllarca Sıkıyönetim Komutanlığı, askeri darbeler ve birçok özensiz bahane uydurularak emekçilere kapatıldığını ifade eden Beko, 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak isteyen emekçiler, devrimciler, sosyalistlerin polis müdahalelerine, gözaltılara, tutuklamalara ve polis kurşunlarına hedef olduğunu söyledi.

Polis tarafından açılan ateş sonucu hayatını kaybeden işçi Mehmet Akif Dalcı'yı ve felç olan İstanbul Teknik Üniversitesi Öğrencisi Gülay Beceren'i hatırlatan Beko, Taksim Meydanı'na yönelik yasağın Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nce mahkum edildiğini anımsattı.

1 Mayıs kutlamalarını Taksim'de yasaklamasının nedeninin siyasi olduğunu sözlerine ekleyen DİSK Genel Başkanı Beko, "AKP iktidarının 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasını engellemesi, inşaat ya da çukur gerekçesiyle değildir. Daha dün acılı bir ailenin yapmak istediği basın açıklamasına bile tahammül göstermeyen, anti-demokratik, baskıcı, ceberut yüzü iyice açığa çıkan AKP İktidarı halka karşı suç işlemeye devam etmektedir" diye konuştu. □

ARAÇ MUAYENE İSTASYONUNDA EYLEM

TÜMTİS Sendikasının sendikal çalışma yürüttüğü Antep Araç Muayene İstasyonu'nda, sendikal faaliyetin önünü kesebilmek için patron tarafından bir işçi işten çıkarıldı. Daha önce de işçilere farklı gerekçelerle sürgün cezaları uygulayan patron, tehdit ve rüşvetlerle işçilere gözdağı veriyordu. Bu nedenle, TÜMTİS Sendikası 6 Haziran Salı günü saat 12.30'da fabrika önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasında fabrikaya sendikanın gireceğini belirten Antep Şube Sekreteri Mahmut Canyur, patronun işçiler üzerinde uyguladığı sürgün, işten çıkarma ve tehditlerinin bu mücadelenin önüne geçemeyeceğini belirtti.

Basın açıklaması sonrasında Antep TÜMTİS yönetimi işten çıkarılan işçi ile birlikte Çarşamba günü öğlene kadar fabrika önünde oturma eylemi yapacaklarını belirterek "Sendika Hakkımız Engellenemez", "İstasyona Sendika Girecek Başka Yolu Yok", "İş Ekmek Yoksa Barışta Yok" sloganları ile eylem sonlandırıldı.

Ayrıca patronun işten çıkarılan işçiyi geri alması ve sendikal faaliyetin önünde engel olan yaklaşımının sona ermemesi halinde fabrika önündeki oturma eyleminin bayramdan sonra da devam edeceği belirtildi.

Antep Mücadele Birliği Platformu

İZMİR

TUTSAKLARINA SAHİP ÇIKIYOR

25 Temmuz Perşembe günü İzmir’de, Ali Hizmetçi’nin de aralarında olduğu toplam 11 kişinin tutuklandığı operasyonda tutuklananların, tutukluğun takibine dair duruşma, 12. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görüldü. Mahkeme sabah 09.00’den öğle 14.30’a kadar sürdü, tutukluluklarının devamına karar verildi.

Bununla ilgili mahkeme kararı sonuçlandıktan sonra öğle saat 14.30’da ÇHD ve İzmir Barosu, İzmir Bayraklı Adliyesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasında sık sık “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Taksim’de Düşene Dövüşene Bin Selam”, “Baskılar Bizi Yıldıramaz”, “Gözaltılar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldıramaz” sloganları atıldı. Yapılan açıklamanın ardından eylem son buldu.

Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur
Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük

•••••

TUTSAKLAR ONURUMUZDUR

Devletin 31 Mayıs Ayaklanmasının hemen ardından başlattığı tutuklama terörü sonucunda İzmir’de tutuklanan 51 yoldaşımız için 30 Temmuz günü Buca’daki Kırıklar Yüksek Güvenlikli Cezaevi önünde basın açıklaması yapıldı.

Kırıklar 2 Nolu F Tipi Cezaevi önünden “Tecride Son! Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” pankartıyla başlayan yürüyüşte ana yol trafiğe kapatılarak, 1 Nolu F Tipi Cezaevi önüne gelindi. Eylemde yakınlarını görmeye gelen ailelerin desteği yoğunlukta. Sık sık “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Devrimci İrade Teslim Alınmaz”, “İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek” sloganları atıldı.

Eyleme İzmir Dayanışması, Gezi Tutsak Aileleri, İHD, ÇHD, Konak Forumu, Karşıyaka Forumu da destek verdi. Saat 12.00 olduğunda devrimci tutsaklar zindanlardan dışardakilere sloganlarıyla destek verdiler. Alkışlar, ıslıklar ve düdüklemeyle eylem renk

katıldı. ÇHD adına konuşma yapan Av. Hüseyin Korkmaz “Burada yaşanan hukuksuzluklara, işkencelere karşı her zaman yanınızdayız, bu işin takipçisi olacağız” dedi.

Görüşten çıkan tutsak yakınları devrimci tutsaklara çeşitli dayatmaların yapıldığı; gardiyanların “biz içeri girdiğimizde bacak bacak üstüne atmayacaksınız, sigara içmeyeceksiniz, yaptığımız işe saygı duyacaksınız” diyerek tehditler edildiğini anlattı. Gene bazı tutsaklara aileleriyle telefon görüşmesi sırasında “tekmil getir” diye bağırlı işkence edildiği dile getirildi.

Eylem alkışlar ve ıslıklarla son buldu.

•••••

İZMİR GEZİ TUTSAK AİLELERİ

İzmir’de 3 Ağustos Cumartesi günü saat 17.00’da İzmir Gezi Tutsakları Aileleri, Konak YKM önünden Saat Kulesi önüne bir yürüyüş ve ardından oturma eylemi gerçekleştirdi.

Eylemde Kubilay İyit’in kardeşi basın açıklamasını okurken, Emrah Akdağ, Esra Ayyıldız ve Mitat Kavak’ın da gönderdiği mektuplar yakınları tarafından okundu. Daha sonra İMD, GSF öğrencileri ve Sokak Sanatçıları tarafından kısa bir müzik dinletisi gerçekleştirildi. Eylemin 18.30’da sona ermesinin ardından kitle,

Rojaşa katliamını protesto yürüyüşüne katılmak üzere Alsancak İskele’ye geçti.

Yürüyüş süresince “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “İçerde Dışarda Hücreselleri Parçala”, “Hükümet İstifa”, “Yaşasın Halkların Kardeşliği” sloganları atıldı.

•••••

KIRIKLAR’A TAKILAN
KAMERALAR İADE

İzmir Kırıklar 1 Nolu F Tipi Cezaevi’nde geçtiğimiz günlerde, tutsakların havalandırmalarını görece şekilde kameraların yerleştirilmesi gündemdedi.

7 Ağustos’ta kameraların takıldığı haberi geldi. Avukatların cezaevini ziyaret etmesinin ardından alınan bilgilere göre, İzmir Kırıklar 1 Nolu F Tipi Cezaevi’nin B ve C bloklarına kameralar takılmış; ancak takılan kameralar B blokta, tutsaklar tarafından kırılarak gardiyanlara iade edilmiştir.

ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!
Mücadele Birliği/İzmir

“BUNU TANIYOR MUSUNUZ? NASIL VURDUNUZ? KİM VURDU?”

31 Temmuz günü Taksim Meydanı'nda binlerce kişi 14 yaşındaki Berkin Elvan'ı vuran polislerin soruşturulması için ailesi ve avukatların çağrısıyla basın açıklamasına geldi. 16 Haziran günü Okmeydanı'nda başından biber gazı kapsülüyle vurulan ve halen yoğun bakımda tedavi gören 14 yaşındaki Berkin Elvan'ın ailesi ve avukatlarının Taksim'de yapmak istedikleri basın açıklamasına polis saldırdı.

Berkin Elvan'la Ali Tombul'un ailesi ve İnsan Hakları Derneği İstanbul Şube Başkanı Ümit Efe kalabalığa seslenirken, polis cop ve kalkanlarla kitleye saldırdı. Kitle ve polis arasında sıkça itişmeler yaşandı, polis bazı kişileri duvarlara kalkanlarla sıkıştırdı, tekme ve coplarla insanlara saldırdı.

Berkin'in babası Sami Elvan polis saldırısı sırasında basına açıklama yaptı. Sami Elvan “Berkin'in vurulmasından 46 gün geçmesine rağmen olayın sorumlularının bulunması konusunda herhangi bir çalışma yapılmamıştır. Savcılığa avukatlarımız vasıtasıyla şikayette bulunmamıza rağmen sorumlular yakalanmamış ve haklarında işlem yapılmamıştır. Biz Berkin'in ailesi olarak hem vur emri verenlerin hem de ateş edenlerin tespit edilerek yargılanmasını bekliyoruz.” dedi.

Bir kadın da elinde tuttuğu Berkin Elvan'ın fotoğrafını tek tek polisler göstererek, “Bunu tanıyor musunuz? Nasıl vurdunuz? Kim vurdu?” diye bağırdı. Polisler fotoğraf önlerine getirildiğinde başlarını başka bir yöne çevirdi.

Kitleyi kalkanlarla İstiklal Caddesi'ne süren polisler, dağılmayarak toplanmaya devam eden halkın üzerine Toma'larla basınçlı su sıkarak, akreplerden plastik mermiler yağdırarak saldırdı; ara sokakları gaz bombalarıyla durulamaz hale getirdi. Sokaklarda duran insanları coplarla darp eden polis pek çok kişiyi de gözaltına almaya çalıştı. Eylem gece geç saatlere kadar devam etti.

“UYAN BERKİN, UYAN OĞUL”

Cihangir-Beyoğlu Forumu, Berkin Elvan için Taksim'de yapılan eylemde uygulanan polis terörünü protesto etti. Cihangir Firuzağa Çay Bahçesi önünde 1 Ağustos günü bir araya gelen Beyoğlu ve Cihangir halkı, “46 Gün Oldu Uyan Berkin, Uyan Oğul”, “Berkin Elvan 46 Gündür Komada Failli Kim?” dövizleriyle Firuzağa bahçesinin önünde toplandılar ve “Direnen Berkin Taksim Seninle”, “Her Yer Taksim, Her Yer Direniş”, “Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam” sloganları attılar.

Senem Sinem, Berkin Elvan'ın Babası Sami Elvan'ın polis saldırısına sırasında okumaya çalıştığı basın metnini okudu:

“16.06.2013 günü Okmeydanı'nda sabaha kadar süren protesto gösterileri sırasında evimizden ekmek almak için

çıkan çocuğum Berkin, polis tarafından çok yakın mesafeden, hedef gözetilerek atılan gaz bombasının kafasına isabet etmesi sonucu kafatası kırıklar oluşmuş ve beyin kanaması geçirmiştir. Mahallede yaşayan görgü tanıkları polisin gaz bombasını hedef göstererek ve 90 derecelik açıyla ateşlediklerini görmüşlerdir.

Berkin geçirdiği beyin kanaması sebebiyle halen Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde yoğun bakım servisinde ve bilinci kapalıdır. Sağlık durumu ciddiyetini koruyor. Ameliyat sonrası enfeksiyon kapmış ve durumu daha da ağırlaşmıştır. Berkin vurulmasından 45 gün geçmesine rağmen olayın sorumlularının bulunması konusunda herhangi bir çalışma yapılmamıştır. Savcılığa avukatlarımız vasıtasıyla şikayette bulunmamıza rağmen, sorumlular yakalanmamış ve haklarında işlem yapılmamıştır.

Biz Berkin'in ailesi olarak hem vur emri verenlerin hem de ateş edenlerin tespit edilerek yargılanmasını bekliyoruz. Bu süreçte bizi yalnız bırakmayan tüm dostlarımıza teşekkür ediyoruz.”□

TELEFERİK DEĞİL AĞAÇ

20 Temmuz günü, Yenimahalle Yunus Emre Parkı'nın etrafı demir levhalarla çevrildi. Parkta hiç kimse fark etmesin diye, belediye gece çalışıyordu. Yenimahalle Halk İnisyatifi tarafından görevlendirilen bir grup gece gidip, çevrili alanda neler olup bittiğini izledi.

Ertesi gün yapılan forumda, bu çalışmanın aslında teleferik çalışması olduğu ve asırlık ağaçların ya kesildiğinin ya da söküldüğünü forumda paylaştılar ve forumda bunu durdurmak için eylem yapılması kararı alındı.

21 Temmuz'dan beri her gün saat 23.00'dan itibaren halk parkın önünde toplanıyor; “Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam”, “Her Yer Taksim Her Yer Direniş”, “Direne Direne Kazanacağız” sloganları atarak hem teleferik inşaatına hem de polis saldırılarına karşı eylem yapılıyor. Polis ise 21 Temmuz'dan beri her gün TOMA, akrep ve çevik kuvvet ile, tazyikli su, biber gazı, plastik mermi ve ses bombası kullanarak saldırıyor. Halk ile polis arasındaki çatışmalar sabaha karşı sona eriyor.

Yenimahalle halkı her gece park önünde eylem yapmaya devam edecek ve herkesi de destek vermeye çağırıyorlar.

Mücadele Birliği / Ankara

AKKAPI MAHALLESİ TUTSAKLARINI UNUTMADI

Adana Akkapı Mahallesi halkı, Hazi- ran ayaklanması sü- re- cinde eylemlere katıldıkları gerekçesiyle tutuklanan devrimci tutsaklara mektup ve kart göndererek, tutsakların yanında olduklarını gösterdi. Akkapı Mahallesi'nde her hafta Cuma günle-

ri yapılan forumlarda ayaklanma süreci değerlendiriliyor ve sürecin daha ileriye nasıl götürüleceği tartışılıyor.

Forum tarafından alınan ortak karar ile 16 Ağustos günü "Gezi Tutsaklarıyla Dayanışma Festivali" gerçekleştirilecek ve bu festivale Gezi Ayaklanmasında yitirdiklerimizin aileleri, şairler, Kaldıraç Müzik Top- luluğu ve Emeğe Ezgi Müzik Grubu katılacak.

Yine forumda alınan karar ile 5 Ağustos günü saat 15.00'da tutsaklara dayanışma mektupları ve kartları gönderildi. "Direniş Tutsaklarına Özgürlük Akkapı Halkı" imzalı pankartıyla mahallede toplanan halk, postaneye doğru sloganlarla yürüyüş gerçekleştirdi.

Mücadele Birliği okurlarının da destek verdiği eylemde yürüyüş boyunca "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Bu Daha Başlangıç Mü- cadeleye Devam", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Her Yer Rojava Her Yer Direniş", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları atıldı.

Postane önünde yapılan açıklamada "Bizler Akkapı halkı olarak, Türkiye'de de yaşanan tüm baskılar, gözaltılar, tutuklamalar ve AKP hükümetinin içerideki ve dışarıdaki baskıcı, faşist diktatörlüğünün karşısında durduğumuzu bir kez daha belirtiyoruz. Bu nedenle cezaevinde bulunan, tutsak düşmüş devrimci tutsaklarla dayanışmayı bir sorumluluk olarak kabul ediyor ve Akkapı halkı olarak tüm bu işkenceyi, esareti ve faşist uygulamaları kınıyor, tutukluların derhal serbest bırakılmasını istiyoruz. Direniş tutsakları serbest bırakılmadığı sürece tutsaklara sahip çıkacağımızı ve bu işin takipçisi olacağımızı, AKP hükümetinin baskı ve terörüne boyun eğmeyeceğimizi, hiçbir saldırı ve tehdidin bizi korkutamayacağını Akkapı halkı olarak haykırıyoruz." denildi.

Basın metninin okunmasının ardından hazırlanan yüzlerce mektup ve kart, postaneden tutsaklara gönderildi. Atatürk Parkı Forumu da eyleme mektuplarını getirerek destek verdi.

Mücadele Birliği / Adana

İZMİR DAYANIŞMASI KURULDU

İzmir'de 2 Ağustos günü saat 12.30'da yapılan bir basın toplantısıyla İzmir Dayanışması kurulduğunu basına duyurdu. Dayanışmanın bileşenleri ise şöyle: Alinteri, BDSP, ÇHD, Devrimci Hareket, DHF, DİP, EHP, EMEP, ESP, Halk Cephesi, Kaldıraç, Komünist KÖZ, Mücadele Birliği Platformu, İzmir Dersimliler Derneği, Partizan, Söz ve Eylem, TKP 1920.

Basın toplantısında İzmir Dayanışması şu açıklamayı yaptı:

"Çağrımızdır

31 Mayıs akşamı Gezi Parkı'nın yıkımına karşı toplanan, çadırlar kurarak Gezi Parkı'nda geceleme kararı alan kitleye polis saldırısıyla başlayıp bir anda tüm ülkeye yayılan eylem ve protesto dalgası arkasında büyük dersler ve deneyimler bırakmıştır. Gezi Parkıyla başlayıp iki aylık bir sürece yayılan protestolar, yeni ve yaratıcı biçimler içinde sürmüştür. Sürmeye de devam edeceği yeni eylemlerle ortaya kon-

maktadır.

(...)Mayıs ayının sonunda başlayan eylemlerden bugüne kitleler büyük bir politik eşik atlamıştır. Halk en güncel sorunlarını kendisinin daha iyi ve daha düzgün çözebileceğini Taksim'de kurduğu komünde, şu an mahallelerde olan forumlarda canlı örneklerini yaşayarak tecrübe etmektedir. Hiçbir şey iki ay öncesindeki gibi değildir ve bir daha da olmayacaktır. O büyük hayalet, diyalektik, tıkır tıkır işlemekte, halkın kendi özgün mücadele araçlarını ortaya çıkarmaktadır. Halk hareketi şu an güç biriktirmekte; devlet de direnişin kodlarını çözmeye çalışmakta, bu da bizim önümüze İzmir'de eylem ve etkinliklerin merkezileştirilmesi, varolan gücün ve potansiyelin planlı bir şekilde ortaklaştırılması görevini koymaktadır. Taksim Dayanışması'nın tüm taleplerini sahipleniyor, cadı avıyla başlatılan tutuklama terörüne son verilmesini söylüyoruz.

Yeni bir dünyayı kurabilecek gücümüz her zamankinden daha fazladır. Direnişin başladığı günden bu yana sokaklarda, forumlarda olan tüm ilerici, aydın, demokrat, devrimci kurum ve bireylere çağrımızdır. Gelin hep beraber 'Bu Daha Başlangıç, Mücadeleye Devam!' şiarını en ileriye taşıyalım."

**Her Yer Taksim, Her Yer Direniş !
Taksimde Düşene Dövüşene Bin Selam!
Gezi Tutsaklarına Özgürlük!**

Mücadele Birliği/İzmir

**ANTEP CEMEVI BAHÇESİNDE
OTURMA EYLEMİ**

22 Temmuz Pazar günü Antep Alevi Kültür Derneğinde Dernek Yönetimi tarafından Emniyet Müdürlüğü, Kaymakam Vekili, CHP üyeleri, Sivaslılar Derneği, Kırklar Alevi Kültür Derneği (Fethullah Cemaati Kuruluşu), HÜRSİAD (Hür Sanayici İşadamları Derneği), Nilüfer Derneği, Şahinbey Belediyesi Başkan Vekili, Zirve Üniversitesi'ne iftar yemeği verildi.

Düztepe Mahallesi'nde duyulan bu haberle Düztepe ve Cemevi gençliği, iftar yemeğinin verildiği Cemevi bahçesinde oturma eylemi yaptı. Oturma eylemi başladığında tepkinin daha da büyümesini istemeyen Cemevi yetkilileri, kapıları kapatarak oturma eyleminin kitleselleşmesini engellemek istedi. Ancak eyleme destek için mahallenin diğer gençleri kahveleri dolaşarak Cemevindeki durumu anlatıp kitleleri eyleme desteğe çağırdı.

Bunun üzerine gelen insanlar kapıları zorlayarak içeri girdiler, eyleme katıldılar. Oturma eylemini gerçekleştiren gençlerle yaptığımız konuşmalarda, "iftar yemeğine karşı verilen bir eylem değildir bu. Alevi kültürünün yozlaştırılmasına, Sivas Katliamına, Maraş Katliamına, Çorum Katliamına ve özellikle de Taksim ve gezi ayaklanmasına ve ayaklanmada yaşamlarını yitiren gençlerimize sahip çıkmayarak, Alevi toplumunun katliamlarında her zaman başrolü oynamış kesimlere yönelik böylesi bir yemeği kabul etmiyoruz" diyerek öfkelerini dile getirdiler.

İftar yemeğinin bitmesine rağmen bahçede oturma eylemi yapan gençlerden çekinerek çıkamayanlar, daha sonra cemevine çağrılan ekip- lerin kurduğu kordonla dışarı çıkarıldı. Herkesin dağılması ile eylemlerini sonlandıran gençler "Bu, Cemevinin yaptığı ilk yanlış değil, bu durumlarla sık sık karşılaşıyoruz. Daha önce de burada eğitim veren gönüllü öğretmenleri kovdular. İlerici ve devrimci olan değerlere sahip çıkmayarak, gerici bir eğilim içerisinde bu yönetim. Cemevleri her zaman için haksızlıkların karşısında olan bir yerdir ve bu yönünün törpülenmesine asla izin vermeyeceğiz. Bu yönetimin istifasını istiyoruz ve bu gerçekleşinceye kadar tepkilerimiz devam edecektir." diyerek dağıldılar.

Mücadele Birliği / Antep

"GEZİ EYLEMİ YARGILANAMAZ!"

Gezi Parkı eylemleri nedeniyle tutuklananların aileleri 27 Temmuz günü 4. kez çocukları için bir araya geldiler. Ellerinde çocuklarının resimleriyle oturma eylemi yapan aileler kısa konuşmalar yaptılar.

Hasan Tunç'un babası Haydar Tunç, çocuklarının parkta ekoloji ve doğa yanlısı oldukları için parkta bulduklarını ve demokratik haklarını savduklarını ve polisin TOMA'ları, tazyikli suları, plastik mermileriyle karşılaştıklarını söyledi. "Benim oğlum ve diğerleri söylüyorum onlar bu halka, emek veren insanlara karşı, onlara zarar verici bir şey asla yapmadılar ve yapmazlar. Onlar demokratik haklarına sahip çıktılar, geleceklere sahip çıktılar. Ve şimdi demokratik haklarına sahip çıktıkları için tutuklandılar. Çocuklarımızı burada gözaltına alıp, başka illerdeki cezaevlerine koydular. Onlara ulaşamayalım, onlarla irtibat kuramayalım, sahip çıkamayalım diye sabahın erken saatine görüş koydular" diyerek devletin cezaevlerindeki tutsakları yalnızlaştırmaya çalışmasına tepki gösterdi ve halkın da onları sahiplenmediğini belirterek onları yalnız bırakmayacaklarını söyledi.

Üniversite öğrencisi Emek Ulaş Suna'nın annesi Rahime Sakinci, tutuklananların dosyalarına gizlilik kararı konulduğuna dikkat çekti. "Oğlum ve arkadaşları meşru müdafaa haklarını kullandılar, geleceklere, onurlarına sahip çıktılar. Ve biz aileleri olarak onlarla gurur duyuyoruz" diyerek Emek Ulaş'ın yazdığı mektubu paylaştı.

Emek Ulaş Suna Gezi eylemlerini destekleyenlere seslendiği mektubunda tutuklamaların devletin bir intikam yöntemi olduğunu, tüm yaşananlara ve tutukluluklarına rağmen halkın iradesinin kırılmadığını belirterek "Bedenimizle cezaevlerinde olabiliriz, ama halkımızla, geleceğine sahip çıkanlarla omuz omuzayız" dedi.

Rahime Sakince, oğlunun haklı bir mücadele verdiğini ve kendisine ve arkadaşlarına atfedilen suçları birebir işlemiş olduğunu belirterek "Kendimi İhbar Ediyorum" dedi.

Bir süre oturma eylemi yapan aileler adına Çağrı Aydoğan'ın ağabeyi Cihan Aydoğan basın açıklamasını okudu. Gezi eylemlerine yönelik gözaltı ve tutuklama saldırılarının sürdüğünü hatırlatarak konuşmasına başlayan Aydoğan, Adana'da 9, Antakya'da 13 kişinin tutuklandığını

ve tutuklananlarının sayısının 138'e ulaştığını belirtti. Aydoğan, ayrıca adliyelerde ailelere yapılan saldırılara da dikkat çekti.

Gezi parkı eylemlerine katılanlar ve ailelerine karşı hükümetin intikam ve kinle saldırdığını belirten Aydoğan, "Bizim çocuklarımız hazine soymadılar, kıyıları yeşil alanları, kentin tarihi yerlerini talan etmediler. Ellerine satır, pala, silah, bıçak alıp insanların üzerine saldırmadılar. Bizim çocuklarımız yakın mesafeden hedef alarak gaz bombası atıp insan öldürmedi, gencecik insanların gözünü kör etmedi. Ama tutuklandılar. Eli palalı saldırganlar korunup kollandılar".

Gezi eylemleri sonrasında polise ikramiye verildiğine de dikkat çeken ve tepkisini dile getiren Aydoğan, insanların ölümünden, yaralanmasından sorumlu olan emniyet görevlilerinin ise soruşturmayla uğramak yerine terfi ettirilmiş olmasına tepkilerini dile getirdi. Katiller dışarıda gezerken, barışçıl gösterilere katılan, zulme, haksızlığa karşı çıkanların tutuklanmasının adalet olmadığını belirten Aydoğan tutuklananların derhal serbest bırakılmasını istedi.

Eylem boyunca "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Gezi Eylemi Yargılanamaz", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Gezi Tutsakları Onurumuzdur" sloganları atıldı. □

TOMA DEĞİL AMBULANS

27 Temmuz Cumartesi günü İzmir Konak Forumu saat 13.30'da Çiğli Metro'da toplanıp TOMA'ların yapıldığı İzmir Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'ne yürüdü. Çiğli'den Organize'ye ellerindeki dövizlerle tek sıra halinde yürüyen kitle, Organize Sanayi içine girdiğinde sık sık "TOMA Değil Ambulans Üret", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Kavgaya Bitmedi Daha Yeni Başlıyor", "Taksim'de Düşene Dövüşene Bin Selam" sloganları atıldı, "Halkın Parasıyla Üretilen Toma'lardan Bizde İstiyoruz, Konak Meydan Forumu" pankartı taşındı.

Organize sanayi içerisinde TOMA'ların yapıldığı bölüme gelindiğinde işçilere seslenen kitle yaptığı basın açıklamasında "şu anda önünde durduğumuz fabrikada bir çok arkadaşımızın ölümüne ve yaralanmasına sebebiyet veren TOMA'lar üretilmektedir. Bu TOMA'lar bizim ödediğimiz vergilerle satın alınmakta ve yine bizlere karşı saldırı amacıyla kullanılmaktadır. Buradan TOMA'ları üreten işçi kardeşlerimize sesleniyoruz. Halka karşı kullanılan bu TOMA'ları üretmeyin. Bu TOMA'ları üreterek bu saldırılara, saldırılar sonucu yaşanan ölümlere, yaralanmaya ortak olmayın. Halkın parasıyla halka karşı kullanılan bu TOMA'ları üretmeyeceğiz deyin. Çünkü bugün bize karşı kullanılan bu TOMA'lar yarın size karşı da kullanılacaktır. Şimdiden bunun önüne geçebilmek için sizleri üretimi durdurmaya ve direnişe ortak olmaya çağırıyoruz" dedi.

Basın açıklaması "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganı ile son buldu.

Mücadele Birliği/ İzmir

BEDAŞ'TA İŞTEN ATILAN 540 İŞÇİ EYLEMDE

BEDAŞ'ı satın alan Cengiz-Kolin-Limak Ortak Şirketler grubu Enerji-Sen üyesi 540 işçiyi 31 Temmuz'da işten attı.

İşsiz kalan Enerji-Sen üyeleri 2 Ağustos günü BEDAŞ önünde bir eylem yaptı. "İşimize, Emegimize, Geleceğimize Sahip Çıkıyoruz" pankartı açan işçiler, "Ekmek Yoksa, Adalet Yoksa Barış Da Yok", "Direne Direne Kazanacağız", "Hak Verilmez Alınır, Zafer Sokakta Kazanılır", "Biz Haklıyız Biz Kazanacağız", "Susma Haykır Taşeron Başkaldır" ve "Sendika Haktır Engellenemez" sloganları attı.

BEDAŞ önünde açıklama yapan işçiler adına Enerji-Sen Genel Başkanı Ali Duman, BEDAŞ işçilerinin işsiz kalması karşısında kimsenin kendilerinden sükunet istememesi gerektiğini söyledi. Bu daha başlangıç diyerek yola çıktıklarını belirten Duman, BEDAŞ'ta Şubat ayında taşeron çalıştırmanın yasak olduğunu kanıtlayan bir muvazaa kararı çıkarttıklarını hatırlattı.

31 Temmuz'dan itibaren işten çıkarılan işçilerin tamamının Enerji-Sen üyesi olduğunu hatırlatan Duman, sendika yönetiminde olan 12 işçinin de işten çıkarıldığını kaydetti. Bugünden itibaren İstanbul'un Avrupa yakasında BEDAŞ'a çalışmayı yasakladıklarını ifade eden Duman, BEDAŞ'a sayaç okuma- yazma yaptırmayacaklarını söyledi. BEDAŞ'a seslenen Duman, "Size İstanbul'da ekmek yedirtmeyeceğiz. Enerji-Sen olarak yemin ediyoruz" dedi.

İşçiler, ertesi gün de sabah 08.00'den 18.00'e kadar orada olacaklarını ve eylem yapacaklarını duyurdular.

BEDAŞ İşçilerine Gaz Bombalı Saldırı!

Enerji-Sen üyesi işçiler 5 Ağustos günü de BEDAŞ önünde eylemlerine devam etti. BEDAŞ yöneticileriyle görüşmek isteyen ve binaya girmeye çalışan Enerji-Sen üyeleri polis barikatıyla karşılaştı. Barikatı aşarak binaya girmeyi başaran 10 işçi, polis tarafından darp edilerek gözaltına alındı.

Diğer taraftan bina önünde eylemlerini sürdüren işçiler yolu trafiğe kapattı. Polis yolu kapatan işçilere biber gazı sıkarak ve gaz bombaları atarak saldırdı. İşçiler gözaltına alınan arkadaşlarının bırakılmasını istediler ve arkadaşları serbest bırakılıncaya kadar burada eylemlerini sürdüreceklerini belirttiler.

Bu arada çalışan işçilerden de işten çıkarılanlara destek geldi. BEDAŞ'ta çalışmakta olan Enerji-Sen üyesi işçiler ise binanın camlarından sendikalarının bayraklarını sallayarak arkadaşlarının mücadelesine destek verirken polisin saldırısını ve arkadaşlarını darp etmesini protesto ettiler.

Polis saldırısında Enerji-Sen Örgütlenme Sekreteri Ercan Yalçın'ın da aralarında olduğu 3 işçi yaralandı. Yaralılar Taksim İlkyardım Hastanesi'nde tedavi altına alındı.

BEDAŞ önüne gelen DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu, polisle görüşme yaptı ve karakola götürülen Enerji-Sen üyelerinin savcılığa sevk edileceği bilgisini verdi.

Enerji-Sen Genel Başkanı Ali Duman'ın da aralarında olduğu 11 kişi, akşamüzeri serbest bırakıldı. Oturma eylemi yapan işçiler de eylemlerini bugün için sonlandırdı, ertesi sabah da orada olacaklarını du-

yurdular.

Yine BEDAŞ Önünde

6 Ağustos'ta işçiler yine saat 09.00'dan itibaren sloganlarıyla, ezgileriyle BEDAŞ Genel Müdürlüğü önündeydi.

Yönetimle görüşmek isteyen işçilere yetkili kişilerin olmadığı söylendi, saat 11.30'da DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu, Enerji-Sen Genel Başkanı Ali Duman, Enerji-Sen Genel Sekreteri Alişan Doğan ve TMMOB'dan iki temsilcinin oluşturduğu heyet şirket yönetimiyle görüşme yaptı.

Görüşme sonrasında Enerji-Sen Genel Başkanı Ali Duman, şirket olarak yönetiminin çalışma planı ve işçilerin çalışma düzeni konusunda kendi içlerinde bir karar aşamasında olmaları nedeniyle görüşmenin işçilerin işbaşı yapmaları konusunda net bir sonuçla bitmediğini açıkladı. Şirket yönetiminin yapacağı toplantı sonrasında sendikayla irtibata geçmek üzere bugün için süre isteyen şirket yönetimiyle

bugünlük görüşmeyi sonlandırdıklarını belirtti. Ertesi gün de saat 11.00'de tekrar BEDAŞ Genel Müdürlüğü önünde buluşma kararı alındı.

"Bayramlaşmıyoruz Çünkü Öfkeliyiz!"

BEDAŞ yönetimiyle görüşmelerini sürdüren enerji işçileri, 7 Ağustos günü hem BEDAŞ yönetiminin son kararını bildirmesi için, hem de bayramlaşmak için yine BEDAŞ Genel Merkezi önündeydi. Sabah geldiklerinde Murat Göçmen adlı işçi arkadaşlarının 70 TL'lik epilepsi ilacını alamadığı için yaşamını yitirdiğini öğrendiler; "Bayramlaşmıyoruz!" dediler.

Enerji-Sen Örgütlenme Sekreteri Alişan Doğan konuşma yaparak, BEDAŞ yönetimin işçileri işsiz, parasız bırakmasını eleştirerek, bir işçinin yaşamını yitirmesine neden olduğunu belirtti.

Yıllardır BEDAŞ'a hizmet veren enerji işçilerinin bir anda kapının önüne konulduğunu ve bayramda evlerine götürecek bir çikolata, yakınlarına küçük bir hediye alamadıklarını, çocuklarına bir bayram harçlığı veremediklerini belirten Doğan, BEDAŞ yönetiminin işçilere bu acıyı yaşatacak kadar acımasız ve kar hırsı içinde olduklarını söyledi.

Murat Göçmen ve mücadelede yaşamını yitiren işçiler için 1 dakikalık saygı duruşu yapan enerji işçileri "Murat Göçmen Ölümsüzdür", "Direne Direne Kazanacağız", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganları attılar. İşçiler "Bayramlaşmıyoruz çünkü acılıyız ve öfkeliyiz. İkimizden birisi olan ve bizler gibi işten çıkartılan ve birlikte direnişte olduğumuz Murat Göçmen arkadaşımızı kaybettik. Epilepsi hastası olan arkadaşımız dün ilacını almak için gittiği eczanede 70 TL'si olmadığı için ilacını alamadı ve sabaha karşı yaşamını yitirdi. Çünkü ayın beşinde ödenmesi gereken ücretlerimiz halen ödenmedi ve bizler bayrama hem işsiz hem de hak ettiğimiz ücretlerimizi alamadan giriyoruz." dediler.

32 yaşındaki Murat Göçmen, 8 Ağustos günü Gazi Mahallesi Cemevi'nde düzenlenen cenaze töreninin ardından Eyüp Mezarlığı'nda toprağa verildi. Cenaze törenine ailesiyle birlikte işçi arkadaşları, Gazi Mahallesi'nden emekçiler, dostları ve Enerji-Sen Genel Başkanı Ali Duman ile çok sayıda sendikacı katıldı. □

İZELMAN VE İZENERJİ İŞÇİLERİ AYAAĞA KALKTI!

Genel-İş Sendikası'nda örgütlü bulunan İZELMAN ve İZENERJİ işçilerinin TİS süreci yaklaşık 8 aydır sürüyordu. Son 60 günlük grev süresini sivil giyim ve sakal bırakma eylemleri ile devam ettiren işçiler, 26 Temmuz günü greve gideceklerini ilan etmişti.

Bunun üzerine 25 Temmuz günü akşam saatlerinde, ani bir şekilde Yüksek Hakem Kurulu tarafından İZELMAN işçilerinin TİS'i bağlanarak grev engellenmiş olduğu haberi alındı. Diğer yandan İZENERJİ işçileri ile İZELMAN işçilerinin mücadelesi de bölündü.

Yüksek Hakem Kurulu tarafından böyle bir karar çıkmadığını söyleyen İZELMAN ve İZENERJİ işçileri, 25 Temmuz Perşembe günü Basmane'de bulunun DİSK Genel İş Sendikasının önünde toplandı. Yüzlerce işçi, DİSK ve İzmir Büyükşehir Belediyesi tarafından kandırıldığını söyleyerek, sloganla tepki gösterdi. Saat 22.00 sıralarında binanın önünde toplanan işçiler, saatlerce buradan ayrılmadı.

Konuyla ilgili Ankara'dan İzmir'e gelen DİSK Genel Başkanı Kani Beko, İzmir Büyükşehir Belediyesi yetkilileri ile yaptığı görüşmenin ardından, akşam saatlerinde Basmane'deki DİSK Genel İş Sendikası'na geldi. Burada sendikaların şube başkanlarıyla görüşen Beko, işçilerin sert tepkisi üzerine binada mahsur kaldı. Zaman zaman gerilimin yükselmesine rağmen, herhangi bir sorun yaşanmadı, işçiler sloganlarla bekleyişini sürdürdü.

Binayı terk edemeyen Beko'nun beraberindekilerle bulunduğu ofiste kapıyı kitledikleri öğrenildi. Bu işçileri öfkeliendirdi.

Saarler geceyarısını geçince öfkeli ESHOT otobüs şoförleri tamamıyla iş bırakacaklarını, buna hiç kimsenin engel olamayacağını söylerken, DİSK Genel İş önü gittikçe kalabalıklaştı. 02.45 olduğunda DİSK Genel İş önünde bekleyen işçiler Konak Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti.

Saat 04.00'te Konak Meydanı'na ulaşan işçiler, sendikanın bütün engellemelerine rağmen belediyeye grev kararını zorla

astılar. İşçiler meydanı zaptetti ve iptal kararına rağmen greve başlıyor. Bu esnada alana 3 otobüs çevik kuvvet aracı ve Tomalar geldi. İşçiler büyük bir öfke ile "İşçiyi Satanı Biz De Satarız" sloganları attı.

Sabah saatlerinden itibaren işçiler İzmir Büyükşehir Belediyesi (İBB) önünde beklemeye devam etti. Bu süre zarfında Genel-İş 2 No'lu Şube Başkanı Taner Şanlı, Yüksek Hakem Kurulu'nun sürece müdahalesine ve kararına tepki olarak, aylardır devam eden sürecin bitirilmiş olduğunu, karara tepki olarak istifa edeceğini açıkladı. Şanlı, "Bu ülkede bu karar da bir örnek olsun. Bundan sonra da biz emekçi olarak yine burada emekten yana mücadele edeceğiz" dedi.

İşçilerin İBB önündeki bekleyişleri sürüyor. Genel-İş 2 No'lu Şube Sekreteri Kemal Köroğlu yaptığı açıklama ile, Yüksek Hakem Kurulu tarafından verilen kararın tebliğ edilmesini beklediklerini, YHK'nın verdiği kararın işçilerin lehine olmadığını düşündüklerini böyle bir durumda önümüzdeki 2 yıl için işçilerin barış içinde çalışmasının engellendiğini ifade etti.

Yüksek Hakem Kurulu'nun AKP'nin kurumu olduğunu teşhir eden sendika temsilcisi, sorumluluğu, İBB'den AKP'ye yüklemeye çalıştı. Böylelikle, 8 aylık süreçte gelinen yerde, İBB-YHK işbirliği ve aynı zamanda Genel-İş'in de sessizliği ve eylemsizliği ile sonlandırılmış olacak.

İşçilerin tepkileri ise gecedan beri sürüyor. Hem sendikal anlayışa, hem de belediyenin samimiyetsizliğine karşı isyan ediyorlar. "Ya Hep Beraber Ya Hiç Biri-miz!", "Dik Duranlar Burada Satanlar Nerede?", "İşçiler Burada Başkanlar Nerede!", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam!" sloganları ve alkışlarla işçiler İBB önünde beklemeyi sürdürdü.

Saatlerce bekleyen ve eylem yapan öfkeli işçilerin, 27 Temmuz günü işbaşı yapması bekleniyor.

Mücadele Birliği- İzmir

İZENERJİ'DE İSTİFA

İBB'ye bağlı İzenerji şirketinde çalışan DİSK Genel-İş 2 nolu şubede örgütlü işyeri temsilcileri, toplu sözleşme sürecinde yaşanan olumsuzluklardan ötürü temsilciliklerinden istifa ettiler.

5 Ağustos günü saat 16.00'da İzmir Genel-İş merkezinde bir araya gelen işyeri temsilcileri, basın toplantısıyla istifalarını duyurdular. Yaklaşık on beş maddelik gerekçelerden bazıları şöyle: "Temsilciler kurulunda alınan hiçbir kararın uygulanmamış olması. Toplu sözleşme sürecinde işverene karşı caydırıcı, dikkate alınacak hiçbir eylem yapılmaması. İşverenin grev kararından bir gün sonra yüksek hakem kuruluna başvurmasına rağmen, sendika 13 gün sonra itirazda bulunmuş bu karara ret kararı gelmesine rağmen yürütmeyi durdurma kararı için mahkemeye başvurmamıştır. 45 gün sonrasında YHK kararı belli iken grev kararı alınmıştır. Bu süre zarfında birkaç günlük grev dahi, işvereni di-ze getirir istediğimizi alırdık" dediler.

"Şube başkanı ve yönetimin yapamadığı onurlu duruşu bizler sergileyerek temsilciliklerden istifa ettiğimizi ve çözüm olarak; gücünü işçi sınıfının gerçek örgütlü mücadelesinden alan, tabanla bütünleşen, fiili ve meşru mücadeleyi benimseyen bir anlayışla yolumuza devam edeceğimizi tüm işçi dostlarımıza duyuruyoruz" diyen 37 işyeri temsilcisinden 10'u "işyerlerinde arkadaşlarımızın yüzüne bakamıyoruz" diyerek istifalarını sendika yönetimine sundular.

Basın toplantısına katılan birkaç işçi de "bu onurlu tutumunuzdan dolayı sizleri kutluyoruz" diyerek istifa eden temsilcileri alkışladılar.

Mücadele Birliği / İzmir

ÇEK-AL

AYAKLANMA ÜZERİNE NOTLAR-3

83- Proletarya ve tüm ezilen sınıflara karşı, burjuva devleti sürekli güçlendirmek ve yetkinleştirmek, modern kapitalist toplumun en önemli ve en temel olgularından biridir. Devlet, kapitalistlerin emekçileri baskı altında tutmanın bir aracıdır. Görevi kapitalist özel mülkiyeti ve zenginliği korumaktır. Bu zenginlik ki, başkalarının emeğinin sömürülmesine yani ücretli emeğe dayanıyor. Zenginliği, toplumu kendi mülkiyetini elde etme biçiminin boyunduruğu altına sokarak güven altına alır.

Uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin ve çatışmalarının keskin olduğu, karşıtların savaşımının açıktan açığa yürütüldüğü koşullarda devletin bastırıcı niteliği hep ön planda olmuştur. Egemenler sonuç almak için devletin bastırıcı yapısını devamlı güçlendirirler. Bu topraklarda da böyle olmuştur. Her gelen hükümet, devlet denen baskı makinesini biraz daha yetkinleştirdi. Burjuvazinin dayandığı eski siyasi üst yapı havaya uçurulmadan emekçi sınıflar ne belini doğrultabilir, ne de kurtulabilir.

84- 20. yüzyıldaki devrimci ayaklanmalar birer devrim girişimidir. Kimisi başarıya ulaştı, kimisi başarısız oldu. Sonuca ulaşmayanlar yeni koşullarda tekrar ortaya çıktı. Toplumsal ayaklanmalar devrimle baği içinde değerlendirmelidir. Devrimler, kendisini oluşturan proleter ve halk eylemlerinden kopararak kavranamaz. Böyle yapanlar bu devrimin diyaliktiğini hiç anlamayanlardır.

31 Mayıs'ta başlayan ve sonraki günlerde devam eden devrimci halk ayaklanması devrim yönünde yapılmış bir girişimdir, bir devrim girişimidir. Henüz sonuca varamamıştır fakat devam ediyor. Oluşan nesnel ve öznel ortam nedeniyle

yeni devrim girişimlerini beklemek gerekiyor. Hareket her an aynı tempo, aynı yoğunluk ve aynı şiddetle devam etmez. Zaman zaman yükselebilir ve bir an için bulunduğu noktanın altına düşebilir. Fakat mücadele halindeki kitleler çok dinamik, hareketli ve kararlı olduğu için durum her an değişebilir.

85- Ezilen sınıflar ayaklanmaya kendi istekleriyle katıldı. Nüfusun çoğunluğunu oluşturan emekçi insanlığın amacı bugünkü baskı ve sömürü koşullarının so-

mücadeleyle kendi tarzında bir demokrasiyle ve kendi tarzında yığınsal devrimci organlarla dönüştürebilir. Komünler, halk meclisleri tipinde, burjuva toplum kurumlarından tamamen farklı örgütlenmelere gidilmesi, halkın burjuva düzen ve burjuva devletle çelişkilerinin ve bunalımının derinliğini gösteriyor. Aradaki çatışma nedensel derinse, bu çatışmayı çözecek yetenekte politik biçim, politik organ gereksinmesi kendini o ölçüde dayatır. Burjuva kurumlar, burjuva politik aygıtlar ortaya

çıkan bunalımı çelişki ve çatışmalarını çözme yeteneğine sahip değildir. Yalnızca güncel toplumun ötesini gösteren devrimci politik biçimler bir çıkış yolu gösterebilir.

87- Emekle sermaye arasındaki mücadelesinin son yüzeli yıllık tarihi içinde ortaya çıkan Komün, Sovyet, Komite ve Konseyler, yığınların bu yeni tip örgütleri, ayaklanma ve iktidar organları iki sınıf arasındaki açık çatışma döneminin, devrimci durum koşullarının ürünüdür. Devrimci dönemin

gereklere denk düşerler. Emekçi sınıf bu tipte yeni ve devrimci araçlara dayanarak burjuvaziyi yener ve egemen sınıf durumuna gelir.

Bunlar devlet organları değildir. Devletten, devletsizliğe geçişi temsil ederler. F. Engels, Marx ve kendi adına konuşarak söylediği gibi bunlara "topluluk" adını verirler. Fransa'da 1871'de ortaya çıkan Paris Komünü örneğinde somutlanan "Komün"dür. Rusya'da "Sovyetler"dir. İtalya'da (1919) ortaya çıkan "fabrika komiteleri ve konseyleridir, daha sonraki toplumsal devrim süreçlerinde şekillenen "halk komiteleri"dir. Ve halkın devrimci

ÇEKİLİŞ

organlarıdır. Tek kelimeyle halkın kendisinin sahneye çıkmasıdır.

88- Bireyler toplum içinde, toplumla birlikte özgürlüğü alabilirler. Bütün sorun, köleliğe, baskı ve sömürüye dayalı eski toplumun yerine bireylerin özgürce bir araya gelerek oluşturdukları yeni bir topluma geçmektir.

Komün tipi yeni birlik, bireylerin özgür iradelerine dayanır. İnsanlar burada kendini özgür hissediyor, özgürce tartışıyor ve özgürce davranıyor. Bu onların eylemsel sorumluluklarını yerine getirmelerine engel değildir. Tersine, kendilerine şevk, heyecan ve güç verir.

89- Komünal ilişkiler devletin şiddetli saldırıları, baskısı ve kuşatması altında kurulmuştur. Yeni tip ilişki biçimi tam da bu sırada gerici saldırılara karşı verilen mücadele içinde şekillendi ve gelişim gösterdi. Ayaklanma devrimci bir ortam yarattı, devrimci kitle organları bu ortamda kuruldu.

Kapitalist toplumun doğasının sınırlılıkları ve bireylerin bölünmüş kişiliğinin tersine komünal kuruluş bireyin kendini çok yönlü, bütünlüklü

ve tam gelişimi koşullarını yaratır. 31 Mayıs sonrası örgütlenen komünlerde, bu kadar kısa sürede bu denli saldırı altındayken bile, kişi kendini çok yönlü geliştirecek şartlara kavuştu. Siyasi iktidarın ele geçirilmesiyle birlikte, komün toplumda egemen biçim haline gelir ve bireylerin ilerici ve bütünlüklü gelişiminin sağlam temelleri yaratılmış olur. Başka bir yönden güncel burjuva toplumun engelleri kaldırıldığında bireyler, özgür ve çok yönlü olarak kendilerini geliştirecek ortama kavuşmuş olur.

90- Bugüne dek ortaya çıkan ve emeğin devrimci iktidarının, proletaryanın devrimci diktatörlüğünün organları haline gelen Komün, Sovyet, Komite ve Konseyler, demokrasinin yeni ve tam bir örneğini verirler. Tam ve gelişmiş bir demokrasiyi

uyguladıkları için eski toplumun siyasal kurumlarından tamamen farklıdır, niceliğin niteliğe dönüşmesidir.

Daha burjuva diktatörlüğü altında ortaya çıkan bu tip yeni siyasi yığın araçları ayaklanma yoluyla egemen duruma gelen emekçilerin iktidar dayanakları olmayı hedeflemelidir, daha doğrusu bu araçlar devrimi başarıya taşıdıktan sonra, kendileri de devrimci egemenliğin dayanakları olurlar. Hedef ve görev, toplumun kendisinin dönüşümüdür. Toplumun radikal dönüşümü için devrim bir zorunluluktur.

91- Şimdi bir nüve halinde ortaya çıkan komün, halk meclisleri, sınıf mücadelesi şiddetlendikçe isyan ve ayaklanmalardan geçtikçe olgunlaşır ve en tam biçimine doğru ilerler. Toplumun dönüşümündeki rolü ve önemi daha sonra daha iyi anlaşılır. Daha doğrusu asıl önemini toplumun dönüşümüyle kazanacaktır. Çünkü eski toplumdan yeni ve daha ileri bir topluma geçişin etkin siyasi araçları rolünü oynarlar.

Bugünden halkın kendi tarzında demokrasiyi gerçekleştirdiği komün, halk meclisleri, işçi komite ve konseyleri, halkın devrimci iktidar koşullarında, sosyalizm koşullarında demokrasinin en geniş şeklini de yaşama geçireceklerdir. Demokrasinin en geniş biçiminde -proleter demokrasi- halk kitleleri kamusal yönetim işlerine en geniş biçimde katılacak ve giderek devlet olmayan proleter devlet de gereksizleşecek ve sönecektir.

Toplumun bir kesiminin, toplumun diğer kesimi tarafından sömürülmesi sona erdiğinde sınıf çelişkilerinin kalkmasıyla

birlikte her bireyin özgür gelişim koşulu herkesin özgür gelişiminin koşulu olur.

92- Yeni tip devrimci örgütlenme kapitalizm tarafından geliştirilen maddi koşullara bağlı olarak ortaya çıkar. Sınıf savaşımının ilerlemesi ve derinleşmesi temelindeki maddi ilişkilerin gelişimiyle sıkı sıkıya bağlantılıdır. İnsanların kafasında belirgin yeni düşünceler, eleştiri mizah sanatı vb. kendi toplumsal varlık

koşullarının bir ifadesidir. Kendi aralarında yeni tip ilişkilere giren bireyler tüm bu koşulların bilinciyle hareket ediyor.

Ama biz, tarihi edilgen yönüyle değil, etkin yönüyle ele alırız. Varolan koşulları durumları ve ilişkileri değiştirmek için aktif bir çaba sürüp gidiyor. Haftalardır devam eden halk ayaklanmasına bakıldığında, bu çabanın ne kadar etkin olduğu açık olarak görülür.

93- Burjuva toplumun gri, heyecansız, yozlaşmış, tutkusuz, eleştirisiz, mizahsız, sıkıcı, usanç verici ilişkileri, tek

kelimeyle çöküntü içindeki yaşamına karşılık, ayaklanmanın yarattığı ortam ve bu ortamda şekillenen yeni tip halk örgütleri ve yeni sosyal ilişkiler, canlı, coşkulu, insanların içinde özgürce hareket ettikleri toplumun ayağa kalkışının zeminlerini yaratıyor. Bir tarafta bozulmuş, çürüyen, çözümlenip dağılan güncel toplum diğer taraftan yaşamda gelişen, ilerleyen, yeni bir toplumu, yeni bir ilişkiyi ve yeni bir yaşamı önceleyen devrimci örgütlenmeler. Bir taraf kaybederken diğer taraf daha yeni başlıyor. Bu yüzden, yeni ilişkiler ve yeni sosyal örgütlenme, toplum için bir çekim merkezi oldu. Yeni, özgür ve hümanist olan, her tarafta benimseniyor, yaygınlaşıyor ve güçleniyor.

94- 31 Mayıs sonrası yeni bir devrim dalgası başladı. Daha doğrusu bir süreden beri ortaya çıkan ve büyüyen devrim dalgası, ayaklanmayla büyük bir sıçrama gösterdi. Yükselen bu devrim dalgası, kesin olarak sonucuna dek götürülmelidir. Başarılı bir sonucun ön koşulu, devrimi gerçekleştirmektir. Yapılması gereken elde edilen ilk sonuçlarda ortaya çıkan olanaklarla o-

yalanmamak, elde edilen ne varsa, tüm araç, mevzi ve olanaklarla ivedi bir görev olan devrimi başarıya ulaştırmaktır. Dönemin gerektirdiği, zorunlu yaptığı bir dizi devrimci görevlerden söz ediyoruz.

Burada işçi sınıfının ve halk kitlelerinin önündeki en büyük engel dönemin sınıf savaşımının bir gerekliliği olan devrime dair görevleri yerine getirmeyi ilerinin bir sorunu olarak gören erteleme-cilerdir. Eğer erteleme-cileri dinlersek zafer hiçbir zaman gerçek olmayacaktır. Çünkü koşullar ne kadar uygun olursa olsun, onlar yine de devrimi hedeflemeyeceklerdir.

Bugünkü olgunluk düzeyinde olmasa da son kırk beş yıl içinde çeşitli kez patlayan devrimci dalgayı ileriye taşıma ve olanaklı en iyi sonucu alma durumu doğdu ama erteleme-ciler küçük burjuva sosyalizminin oluşturduğu engeller nedeniyle sonuç alamadı.

95- Doğmuş olan ortam her sınıf ve politik grubu etkiledi. Devrimci bir siyasal ortam yeni oluşmuyor, fakat ayaklanma günleri de ortamın devrimci politik karakteri öylesine belirgin ve gözle görülür oldu ki, reformistler bile beliren değişimi kabul etmek durumunda kaldılar. Durumun eskisi gibi olmayacağını kabul etmeyen yok.

Devrimci değişimden sonra hepsi daha fazla devrimci laflar etmeye başladı. Gerçek durumları, yani gündelik pratik politikaları, pratik çabaları ve politik eylemleri ise başka bir yönde ilerliyor. Hepsisi de halk içindeki çalışmalarını, işçilere yönelik çabalarını arttırdı. Bu kadar büyük kitle gücü açığa çıktıktan sonra, hepsinin kitle içinde parti çalışmasına bir hız vereceği çok açık. Peki bu pratik ne adına yapılıyor. Günlük pratik eylemler, devrimi düşünerek, devrimi hedefleyerek yapılıyor. Tüm pratikleri reform adına, iyileştirmeler adına yapılıyor.

96- Ayaklanmayı günlerce sürdürecektir denli kararlı, tutarlı ve ısrarlı bir davranış sergilendi. Bu devlete, açıktan açığa bir meydan okumaydı. Devlete ve tekelci ser-

mayeye ilk defa meydan okunuyor.

ÇEK-AL

68'den bu yana devlete karşı mücadele veriliyor. İsyen ediliyor, baş kaldırılıyor. Üstelik daha az bir güçle, daha sınırlı olanaklarla ve daha zayıf bir kitle desteğiyle. Bu kez daha büyük bir güçle harekete geçildi ve daha ileri gidildi. Eğer devlete, tekelci burjuva düzene böylesine yüreklice meydan okunmasaydı, devrimci mücadele bugünlere gelemezdi. Duruma boyun eğerek, düzene yedeklenir ve devrimci olmaktan çıkardı. Yürütülen cesur eylemler, egemenlere meydan okuma, toplumu derinden etkiledi, yüreklendirdi. Yapılan gözüpek devrimci girişimlerin geleceğe etkisi bugünden ortaya çıkmaya başladı. Artık çok daha büyük kitle toplulukları başkaldırıyor. Halk kitleleri devrimci olandan etkileniyor ve devrimci olana yöneliyor.

97- Halk kitleleri devrimci tarzda dönüştü. Barikatlarda, sokaklarda, meydanlarda verilen savaşım devrimci tarzdaydı. Daha önce dar devrimci grupların mücadele tarz ve yöntemleri giderek daha geniş yığınlar tarafından benimsendi, içselleştirildi ve uygulamaya geçildi. Devrimci mücadele tarzı genel ayaklanmayla birlikte iyice yerleşti. Ezilen ve sömürülen sınıfların kadınların ve gençliğin devrimci savaşım temelinde hareket etmesinin, sınıf mücadelesinin geleceği açısından büyük önemi var. Devrimci savaşım yürüten kitleler, devrimin zaferinin güvencesidir.

98- Yeni tip örgütlerde alınan kararlara doğrudan katılan, özgürce davranan kitleler demokrasiyi tutarlıca işlettiği için alınan kararları ve kendi seçtiği temsilcileri denetleyebilir ve istediğinde değiştirebilir.

İşçiler ve halk parlamentoya gönderdiği temsilcileri aracılığıyla burjuvazi üzerinde baskı uygulayamaz, tersine halkın temsilcileri egemen sınıf tarafından yozlaştırılıyor, çürütülüyor ve etkisizleştiriliyor. Burjuvazi, parlamentoda emekçilerin duygularını, emekçilerin kendi temsilcileri eliyle denetleyebiliyor. Halkın parlamentodaki temsilcileri, burjuvazinin iradesinin yasallaşması demek olan burjuva hukukun sınırlarına tabi tutuluyor ve egemenlerce belirlenen koşullar içinde hareket ediyor.

99-Dünyada ortaya çıkan başkaldırı-

ÇEK-AL

lar, kapitalizm in yalnızca ekonomik yapısına karşı yönelmiyor, aynı zamanda bu toplumsal sistemin politik üst yapısına karşı da yapıyor. Burjuva toplumun siyasi üst yapısı, emekçi sınıfla çelişki ve karşıtlık içinde. İşçiler, emekçiler, siyasi üst yapıya, devlet iktidar aygıtına karşı büyüyen bir mücadele içinde. Parlamento bir devlet kurumudur. Dolayısıyla devrim mücadelesi, burjuva parlamentarizmine karşı yürütülen mücadeleyi de kapsar. Kısacası kitlelerin devlete karşı verdiği mücadele onun tüm kurumlarını kapsayan bütünsel bir mücadeledir.

100- Halk kitlelerinin yeni yığınsal örgütleri burjuva politik kuruluşlardan nitel olarak farklıdır. Tepedekilere karşı verilen mücadele içinde oluşturuldu. Yani burjuva politik aygıtla karşıtlık ve savaşım içinde. Devrimin başarıya ulaşmasıyla burjuva kurumların yerini alacaklar. Bugün daha nüve halinde ve zayıf olsalar da nitelikleri ve gelişme yetenekleri nedeniyle burjuvazinin egemenliğini devirebilirler. İşte bu devrimci nitelikleri nedeniyle tekeller ve iktidar büyük bir güçle, yeni kitle örgütlerinin üstün yürüyor. Bu durum devrimci yığınların siyasi iktidarı almasına bir zorunluluk olduğunu açıklıyor.

101- Bu sürecin göze çarpan bir yönü, ayaklanmaya katılanların eğitim ve kültür düzeyinin yüksek olmasıdır. Bu bize özgü değil. Son dönemlerde patlayan dünyadaki tüm isyan ve devrimlerde aynı gerçekle karşılaşırız. Bazı ülkelerde daha az diğerlerinde daha fazla fakat genel olarak eğitim düzeyi yüksek milyonlarca insan sistem karşıtı eylemlere katılıyor.

Her ülkenin kapitalist dünya pazarına bağlanması, uluslararası rekabet, dünya pazarında daha iyi yer edinme her ulusu eğitim ve teknik yönden üretici güçleri geliştirmeye zorluyor. Öte yandan kapitalizm altında bilim ve sanat büyük bir gelişme gösterdiyse bunun sebebi günümüzde burjuvazinin bilim ve sanat olmadan artı değere el koyamamasıdır. Sonuçta bilimle uğraşan insanların sayısında belirgin bir artış görülüyor.

Bu topraklarda yoğun olarak 60'lı yıllardan sonra yüksek okul mezunu insanların sayısında görülen artış günümüze kadar daha da ileri rakamlara vardı. Birçok alanda çalışan ve daha çok kafa emek-

çisi durumunda olanların yaşam koşulları gitgide bozulmaya başladı ve işçilerin yaşam düzeyine düştü. Kimisi işsiz olan beyaz yakalılar, mavi yakalılarla ortak eylemlere sürekli katılım sağlayan güçüdür. Bu da sisteme başkaldıranların toplumsal tabanının ne denli geniş olduğunu gösteriyor.

102- Eylem, insanları kısa sürede değiştirdi. Daha önce eylemlere katılmayan insanları bu kadar kısa zaman diliminde değiştiren devrimci eylemin gücüdür, sokakların eğitimciliğidir. Devrimci mücadelenin, kitlelerin eğitilmesinde oynadığı role sürekli değişen devrimci marksizmin bu görüşü canlı yaşam tarafından doğrulanmıştır.

31 Mayıs ve sonrasında yer alanların tümü ilk defa eyleme katılıyor değiller. Mücadele uzun yıllardır sürüyor. Ve bu

mücadeleye çok sayıda insan katıldı, eylemin eğitimciliğinden geçti. Eyleme, savaşıma dayanmadan emekçiler ne etkin olabilir ne de isteklerini kabul ettirebilirlerdi. Yine devrimci öğrencilerin mücadelesi on yılları alıyor. Güncel topluma karşı verilen savaşımında devrimcileşmiş, dönüşüme uğramış hayli kalabalık bir kuşak yetişti.

Dernekler, sendikalar, kültür sanat kurumları da ezilen sınıfları, gençliği, kadınları eğitmiş ve değiştirmiştir. Kesintili de olsa, bu kurumların çalışmaları uzun dönem sürmüştür. Bu süre çok sayıda insanın sosyalist eğitimi için yeterlidir. Eğitsel amaçlı kuruluşlarda çok sayıda insan eği-

tilmiştir ve eğitilecektir. Bizim söylediğimiz kitlelerin eğitiminde ağırlık noktası eylemin, mücadelenin eğitimciliğinde olmasıdır. Bugün toplum bilgi edinme, eğitsel öğeler almanın zengin ve çeşitli araçlarına ve olanaklarına sahiptir. Ama 31 Mayıs pratik mücadelenin bunların içinde eğitimcilikle değişimde nasıl başat bir rol oynadığının ikna edici bir örneğidir.

103- Bugüne dek verilen büyük mücadele deneyimi kolay bir zafer elde edilemeyeceğini yeterince göstermiştir. Onca mücadeleye, ağır bedellere ve büyük özveriye rağmen henüz bir zafer durumundan söz edemeyiz. Fakat doğmuş olan uygun durum bir devrime, devrimin zafetine çevrilebilir. Bunun için ortaya çıkacak ağır sonuçları göze almak gerekiyor. 31 Mayıs'ta verilen kayıplar ve büyük sayı-

da yaralı, gözaltı, tutuklama bedeller ödenmeden sonuca ulaşamayacağının herkesçe iyice anlaşılmasını sağlamıştır. Bugün daha ileriye gidebilir ve kesin bir sonuç alabiliriz. Yeter ki, bunu göze alalım.

104- Burjuva toplum çelişkiler ve karşıtlıklar içinde ilerliyor. Bir tarafta her türlü ilerlemenin meyvelerini kendine mal eden toplumun bir kesimi diğer tarafta bunlardan yoksun olan sefalet ve yoksulluk içindeki toplumun diğer kesimi. Düşman sınıflar arasındaki çelişkiler çok keskin. Keskin çelişkiler ve karşıtlıklar içinde evrimlenen bu toplumsal yaşam devrim üretiyor. □

HER YER TAKSİM

HER YER DEVRİM

